

บทนำ

“ครีม”

“คะ...คะ?”

ใบหน้าเรียวสวยของหญิงสาวหันไปตามเสียงเรียก รอยยิ้มเล็กๆ ผุดพวยขึ้นตรงมุมปากเมื่อสบตากับนัยน์ตาคู่คมของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็น ‘เจ้านาย’ หรือก็คือคนที่เรียกชื่อกันก่อนหน้านี้ เขานั่งอยู่ข้างเธอ นั่งอยู่ในรถคันเดียวกัน แต่เธอกลับรู้สึกถึงระยะห่างที่ตัวเองไม่มีทางได้เข้าใกล้

ไม่กล้าเส้น

ไม่เรียกร้อง

“เหม่ออะไร”

“เปล่าค่ะ ครีมก็แค่คิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย” เจ้าของใบหน้าสวยหวานส่ายหน้าเบาๆ ละความสนใจจากภาพบนหน้าจอโฆษณาขนาดใหญ่ที่ยังคงฉายวนเรื่องราวเดิมซ้ำๆ กลับมาสนใจคนหน้าคมเข้มที่หันมาหา

“อยากได้เหรอ”

“คะ?”

“หมายถึง ‘แหวน’ วงนั้นนะ อยากได้เหรอ เห็นเธอเอาแต่มอง

มันอยู่นานแล้ว”

“เปล่าค่ะ ไม่อยากได้ ครีมจะอยากได้มันทำไมล่ะคะ”

เธอตอบด้วยน้ำเสียงสดใส เจ้าตัวไม่รู้เลยว่าคำตอบกับภาษากายที่แสดงออกนั้นช่างแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

มันสั้นไหว...ดวงตาคู่นั้นสั้นเทาและเต็มไปด้วยความรู้สึกบางอย่างที่ไม่เคยซ่อนมิด

ถึงอย่างนั้นคนรับรู้อยู่เต็มอกกลับไม่เอื้อนเอ่ยอะไร เขาทำเพียงตอบรับสั้นๆ จากนั้นบทสนทนาจึงหยุดไว้นานกับเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ใครบางคนที่ถูกคำถามนั้นสะกิดแผลจนเลือดซิบกำลังเฝ้ามองริมฝีปากเข้าหากันแน่น หญิงสาวกลั่นคำพูดและทิ้งช่วงให้หัวใจที่เต้นแรงค่อยๆ ผ่อนลงจนเหลืออัตราการเต้นอันคงที่

‘อยากได้เธอ...‘แหวน’ วงนี้น่ะ’

เธอเผลอบีบมือเข้าหากัน นิ่งทวนคำถามที่เข้าไปมาอยู่ในหัว ไม่อยากได้หรอก...

เธอจะอยากได้แหวนวงนั้นมาทำไม ในเมื่อรู้ดีว่า ‘สถานะ’ ของตัวเองคงไม่มีโอกาสได้สวมมันไว้บนนิ้ว

หากให้นึกถึงความสัมพันธ์ทั้งหมดในโลกนี้ แน่หนอนว่าคงมีหลากหลายรูปแบบจนยากจะเอ่ยถึงได้หมด ทั้งความสัมพันธ์ที่เต็มไปด้วยความสุขและสมหวัง ทั้งความสัมพันธ์ที่เต็มไปด้วยความทุกข์และเจ็บปวด แต่สำหรับครีมาแล้วยังมีความสัมพันธ์อีกรูปแบบที่ความรู้สึกนั้นกำกวม เธอมีความสุขที่ได้อยู่ข้างเขา แต่ในขณะเดียวกันหัวใจกลับปวดแปลบเพียงเพราะคิดว่าในวันหนึ่งมันจะต้องเดินไปถึงจุดสิ้นสุด

ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเขา

ความสัมพันธ์ที่มากกว่าความเป็นเจ้านายลูกน้อง เป็นคนรู้ใจ แต่ไม่มีวันได้เป็นคนรัก...

1

คณิน อัสวสินธุ์

หากจะให้พูดถึงตัวตนของ คณิน อัสวสินธุ์ คงบรรยายได้ไม่ต่ำกว่าสามหน้ากระดาษเอสี่ มีทั้งเรื่องราวจากแวดวงธุรกิจ ทั้งข่าวคราวจากแวดวงไฮโซ เขาเป็นลูกหลานตระกูลผู้ดีเก่าผู้คร่ำหวอดกับการทำธุรกิจมานาน ทุกเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับผู้ชายคนนี้ล้วนแล้วได้รับความสนใจในวงกว้าง

แต่ถ้าจะให้สรุปโดยย่อในตอนนี คณิน อัสวสินธุ์ คือผู้บริหารหนุ่มไฟแรงแห่ง ‘เคเอกรุป’ เป็นผู้กุมบังเหียนใหญ่ของบริษัทซึ่งมีกิจการในเครือครอบคลุมธุรกิจหลายอย่าง

นั้นยังไม่รวมรูปลักษณ์ชวนมองและน่าหลงใหล

ใบหน้าของเขานั้นหล่อเหลาราวรูปสลัก รูปร่างสูงใหญ่กำยำอย่างลูกครึ่งอเมริกันจากทางผู้เป็นมารดา การวางตัวในนามผู้บริหารระดับสูงยิ่งส่งเสริมให้เจ้าตัวดูโดดเด่นและเต็มไปด้วยเสน่ห์แห่งบุรุษเพศ ดวงตาคมดุดันเป็นเอกลักษณ์ของเขาต่อให้ได้สบตากันเพียงครั้งเดียวก็ไม่ว่าแล้วถูกดึงดูดให้หลงอยู่ในวังวน

คณิน อัสวสินธุ์ เป็นผู้ชายที่หญิงสาวค่อนข้างเพศใฝ่ฝันถึงไม่ว่าจะด้วยฐานะทางสังคมซึ่งเป็นตระกูลขุนนางเก่าที่ทำธุรกิจและร่ำรวยมาตั้งแต่บรรพบุรุษ ตลอดจนความเก่งกาจในการบริหารซึ่งเป็น

ที่ยอมรับ เขาเป็นผู้นำที่พาธุรกิจในเครือก้าวกระโดดขึ้นมาสู่จุดสูงสุดตั้งแต่อายุยังน้อย

ไม่ว่าจะมองมุมไหนผู้ชายคนนี้ก็เหมาะสมกับคำว่าเพียบพร้อมและสมบูรณ์แบบ

ใช่...นั่นคือภาพจำสำหรับคนอื่น

แต่สำหรับคริมาแล้ว คณิน อัสวสินธุ์ ไม่ต่างจากผู้ชายร้ายกาจที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว

ความทรงจำเมื่อสองชั่วโมงก่อนไหลย้อนเข้ามาในความคิดของเลขานุการสาวผู้มีความสัมพันธ์แบบ ‘Daddy with Secretary Benefits’ กับเจ้านาย ภายใต้ภาระงานอันหนักหน่วงและจริงจังยังมีสถานะของเธอกับเขาที่คลุมเครือ ไม่สามารถระบุได้ เรียกว่าเป็นความสัมพันธ์ที่มากกว่าเจ้านาย เป็นคนรู้ใจ แต่ไม่มีวันได้เป็นคนรักอย่างแท้จริง

ซึ่งความสัมพันธ์ครั้งนี้จะไม่ซับซ้อนเลย หากว่าคู่สัญญาอย่างเธอไม่ ‘ตกหลุมรัก’ คนที่ได้ชื่อว่าเป็นทั้ง ‘เจ้านาย’ และ ‘รักแรก’ อย่างเขา

“จะให้ฉันทำตอนนี้ หรือยอมใส่เจ้านี่เข้าไป ตอบฉัน...ครีมี”

เมื่อเจ้าของชื่อที่ช็อกค้างไปชั่วขณะได้สติก็เฝ้าปากแน่น ดวงตาคู่สวยของคริมาสั่นเทาเพราะความหวาดหวั่น แต่เพียงชั่วครู่เธอก็ต้องละสายตาจากใบหน้าหล่อเหลาของเขาไปยังวัตถุชิ้นจิ๋วที่เจ้าตัวถือน้อยม้นคือ ‘ไวเบอร์เตอร์’

ของเล่น ‘ทำรัก’ ที่ไม่ควรมาอยู่ในสถานที่ทำงานแห่งนี้แม้แต่น้อย

ไม่ควรเลยสักนิด...

แต่คณินกำลังจะลงโทษเธอ ไม่ใช่เรื่องยากเลยหากผู้ชายอย่างเขาคิดจะทำมัน

คริมากลืนน้ำลายลงคอเมื่อเจ้านายหนุ่มจ้องนิ่ง คณินไม่พูด

อะไรอีก ไม่มีแม้แต่ท่าทีกอดกันหรือคุกคาม เขาคงไม่รู้ว่แค่เพียงดวงตาคมดำนั้ก็ทำเอาคนถูกมองรับรู้ถึงความกอดตันที่แผ่กระจายอยู่โดยรอบ เธออยากหลบดวงตาคู่นี้ แต่ไม่สามารถละสายตาได้ราวกับถูกดึงดูดให้จมอยู่ใต้การควบคุมของเขา

หญิงสาวมองของเล่นชิ้นเล็กที่ยังไม่เปิดใช้งาน มันวางอยู่บนฝ่ามือใหญ่ของเขา แต่ไม่ก็้อใจก็ถูกยื่นมาตรงหน้าคล้ายคณินให้ทางเลือกเธอในการตัดสินใจ แต่คริมาารู้ว่ว่ไม่ใช่วางเลือก คณินไม่ได้ให้สิทธิ์นั้น เพราะในไม่ช้าของเล่นชิ้นนี้จะย้ายเข้ามาอยู่ในร่างกายเธอตามบทลงโทษที่เขาวางไว้

“เหลือเวลาอีกห้านาที”

คณินใจร้าย

เรื่องนี้เธอรู้ดีอยู่แล้ว แต่ที่เพ่งรู้เมื่อไม่นานมานี้คือผู้ชายอย่างเขาอัประดับความร้ายกาจขึ้นได้ตลอดเวลา ซึ่งในตอนนั้นมันอยู่ในระดับสูงสุด ร้ายกาจจนเธอหาทางรับมือไม่ไหว

“แค่ห้านาทีคริ” เสียงทุ้มเข้มที่เขาใช้ย้าเตือนทำเอาเลขานุการสาวม้มปากแน่น

ห้านาทีก่อนการประชุมสำคัญจะเริ่มขึ้น

ห้านาทีที่เขารู้ว่เธอไม่มีทางยอมให้ท่านประธานแห่งเคเอกรู๊ปเข้าประชุมสาย และเป็นห้านาทีที่คณินก็รู้ว่เธอไม่มีทางจบเช็กชั้ร้อนแรงได้ในเวลาเท่านี้ ทางเลือกที่ให้มาจึงมีเพียงคำตอบเดียวคือเธอต้องยินยอม

นี่แหละผู้ชายร้ายกาจที่ชื่อคณิน เขาทั้งเจ้าแผนการและเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม

“ขยับมาตรงนี้”

คนถูกออกคำสั่งกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ดวงตาคู่นสวยซั้มองคนพูดด้วยความเว้าวอน หวังให้เขาเปลี่ยนใจไม่กลั้แกล้ง

หวังให้เก็บบทลงโทษนี้ไว้ทำในภายหลัง ทว่าคนอื่นนอนอย่างเธอก็รู้ว่าแทบเป็นไปได้

คุณฉินไม่คิดจะเปลี่ยนใจ และในฐานะ ‘ผู้หญิงของเขา’ แน่แน่นอนว่าเธอก็ไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธ

ถ้าจะถามว่าเรื่องทั้งหมดนี้เริ่มต้นตั้งแต่เมื่อไร คงต้องย้อนกลับไปเมื่อประมาณสามปีก่อน ตอนนั้นเธอคือบัณฑิตป้ายแดงที่เพิ่งเรียนจบ วาดฝันถึงการเข้าทำงานดีๆ ในบริษัทที่มั่นคง เก็บเงินให้มากพอสำหรับใช้ชีวิตอยู่กับบิดาอย่างมีความสุข แต่ความฝันของเธอก็พังลงเมื่อผู้ที่เป็นที่ยึดเหนี่ยวเพียงคนเดียวล้มป่วยด้วยโรคร้าย ชีวิตของเด็กจบใหม่ที่ยังไม่มีแม่แต่งงานทำจึงมีดมนไร้ทางออก

ทว่าในตอนนั้นเองที่ผู้เป็นเจ้านายของบิดายื่นมือเข้ามาช่วย คุณฉินเป็นคนดูแลและจัดการให้ทุกอย่างตั้งแต่บิดาของเธอเข้ารับการรักษาระทั่งสิ้นสุดพิธีศพ เป็นการช่วยเหลือที่หาไม่ได้ยื่นเงื่อนไขหรือบีบบังคับให้เธอทำอะไรตอบแทนแม้แต่หน่อย

เพียงแต่ว่า...

‘พ่อเธอเป็นคนของฉัน ฉันดูแลเขาเพราะฉันเต็มใจ ไม่ได้ต้องการอะไรตอบแทน’

อาจเป็นเพราะประโยคเรียบง่ายนี้ที่ทำให้ตั้งแต่นั้นมาข้างกายของเธอก็มีผู้ชายที่ชื่อ คุณฉิน อัสวสินธุ์ มาโดยตลอด

“...อ๊ะ”

คนตกอยู่ในภวังค์หลุดเสียงร้องออกมาเมื่อสัมผัสได้ถึงกายแกร่งที่ซ่อนอยู่ด้านหลัง คริมาก็มองฝ่ามือร้อนจัดของเจ้านายหนุ่มที่วางทาบบนสะโพก กระปรองทำงานของเธอถูกเลิกขึ้นสูง เลขาอนุการสาวตกใจจนเผลอร้องอีกหนเมื่อชั้นในตัวบางถูกดึงลงมาค้างไว้บนขาเรียว

“ตะ...เดียว อ้อ!”

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากจนตั้งตัวไม่ทัน รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่ใบหน้า

ถูกจับให้หันไปจับจูบร้อนแรงที่คนตัวสูงจงใจป้อนให้ คำทักท้วงถูก
ฉกชิงด้วยกลีบปากร้อนจัดของเขา หลงเหลือเพียงเสียงครางอื้อในคอ
เพราะสัมผัสหนักๆ ของริมฝีปากที่ทั้งดูดย้าและขบกัดกลีบปากของเธอ
คณินเอาแต่ใจ และแน่นอนว่านี่ยังไม่ใช่วิถีทางที่เธอจะได้
รับ

ลมหายใจของคนถูกจับถูกระชั้นเมื่อคนด้านหลังผละออกให้เธอ
ได้โดยอากาศเข้าปอด ครีมาองสลับกับนัยน์ตาคมเข้มของเจ้านายหนุ่ม
ที่มองมาอย่างผู้ชนะ พร้อมกันนั้นก็รับรู้ได้ถึงท่อนแขนใหญ่ที่สอดเข้า
มาดัดตัวเธอไว้

พันธนาการแนบแน่นนี้ทำเอาคนถูกกอดได้แต่ขยับร่างกายไป
มา ใบหน้าครีมาร้อนจัดเมื่อท่อนล่างที่แทบจะเปลือยเปล่าถูกยกขึ้น
เพียงแผ่วเบา ก็ไปเกยอยู่บนหน้าขาเขา

หญิงสาวตื่นอีกครั้ง พยายามแล้วว่าหนีจากพันธนาการ แต่
พอได้ยินเสียงกระซิบแหบพร่า ท่อนขาที่ยืนอยู่ก็ไร้เรี่ยวแรงเสียดื้อๆ

“ถ้าขยับอีกที ฉันจะกินเธอตรงนี้ครีม”

“แต่เรามีประชุมนะคะ อ้อ เดียวค่ะ”

“เธอก็รู้ว่าฉันไม่สน และฉันมีเหตุผลมากพอถ้าจะยกเลิกมัน”

ดวงตาคู่สวยของคนถูกกอดไหวสั่น ยังได้ยินเสียงกระซิบพร้อม
ทั้งปลายลิ้นอุ่นที่แตะลงบนใบหู ร่างกายก็ยังสั่นสะท้าน ต้นคอขาวของ
เธอขยับหนีจากสัมผัสก่อกวน หัวใจดวงน้อยก็ยังเต้นรัวเพราะความ
หวาดหวั่น

ไม่ได้หวาดหวั่นเพราะกลัวสัมผัสของเขา แต่กลัวว่าการประชุม
สำคัญจะถูกยกเลิกจริงๆ ต่างหาก

“เธอรู้ดีว่าฉันทำได้”

ใช่...เธอรู้ดีเสียวละ

เพราะอย่างนั้นหญิงสาวถึงทำได้เพียงส่ายใบหน้าหวานไปมา

ข้าๆ ดวงตาฉ่ำชื้นจ้องมองคนด้านหลังด้วยสายตาร้องขอ ก่อนเธอจะ
สะดุ้งเมื่อรับรู้ถึงสัมผัสเย็นๆ ที่แตะลงตรงบริเวณขาภายใน

“อย่าเพิ่งค่ะ...ฮะ!”

ห้ามไม่ทันจบ ขนอ่อนในกายก็ลุกชัน เพราะฝ่ามือร้อนจัดที่ลาก
ไปตามผิวเนื้อนุ่ม คณิณลงน้ำหนักมือบนท่อนขาขาวก่อนจะกวัดถู
ขึ้นจี้วให้สอตลึงลงไปในความอ่อนนุ่มของหญิงสาว

“...ฮือ”

คนตัวเล็กชะงักค้าง พินคมขบกลีบปากจนชาเพราะสัมผัสหนัก
หน่วงที่จู่โจมกะทันหัน ยิ่งมันถูกดันเข้ามาลึกเท่าไร หัวใจของเธอก็ยิ่ง
เต้นแรงขึ้นเท่านั้น

ครีมาครางในลำคอ เจลเนื้อบางที่เฝ้าปาดลงบนวัตถุชิ้นเล็กนี้
ยิ่งทำให้คณิณดันมันเข้ามาในร่างกายของเธอได้ง่ายขึ้น หญิงสาวเม้ม
ปากเพื่อกลั้นเสียงน่าอาย แต่ช่างยากเย็นในความรู้สึกของเธอ ยิ่ง
ปลายนิ้วของเธอแตะลงบนความอ่อนไหวก็คล้ายว่าร่างกายเธอยิ่ง
เกร็งแน่นขึ้น

เธออยากขยับสะโพกหนีเพราะความอึดอัดและคับแน่น ถึงอย่าง
นั้นร่างกายกลับไม่สามารถขยับเขยื้อนได้เพราะพันธนาการแน่นหนา
ของคนที่ซ่อนอยู่ด้านหลัง

หญิงสาวยกมือปิดปาก ใบหน้าแดงจัดเพราะของเล่นชิ้นเล็กที่
เล่นงานอยู่ด้านล่าง แม้จะยังไม่เปิดสวิตช์ใช้งาน แต่เพียงเท่านั้นร่างกาย
ของเธอก็สั่นสะท้านจนแทบทนความทรมานไม่ไหว แล้วเมื่อสัมผัสเสียว
ปราดเข้าจู่โจมก็ทำเอาเธอน้ำตาเล็ด ไม่ใช่ความเจ็บ แต่เป็นความ
ทรมานเพราะความต้องการที่ถูกปลุกเร้าอย่างหนัก ยิ่งยามที่ลมหายใจ
ร้อนจัดของเขารินรดอยู่ข้างแก้มก็ราวกับเขาเยี่ยงมอมเมาสติเธอให้พรว่
เลือนที่ละน้อย

ทั้งที่ในใจกำลังคัดค้าน ทว่าร่างกายกลับขยับเข้าหาสัมผัสร้อน

ผ่าวนี่ที่ละนิด โอนอ่อนจนคนล่อลวงขยับยิ้มมุมปากด้วยความพอใจ

คณินพึงสะโพกลงกับโต๊ะทำงานในท่าที่ถนัด ฝ่ามือร้อนจัดลูบไปตามขาเรียวเสลาของคนที่ตัวสั้นน้อยๆ เขารู้ว่าคริมาอยากต่อต้าน แต่ก็รู้สึกเช่นกันว่าเธอไม่มีวันทำสำเร็จ คนเป็นต่อប់ปลายจมูกกับแก้มขาว สูดกลิ่นหอมอ่อนๆ บนนั้นก่อนฝ่ามืออีกข้างจะเคลื่อนลงไปด้านล่าง ไม่สนใจดวงตาคู่สวยที่มองกันราวกับอ้อนวอนขอ

เขาไม่มีทางให้ในสิ่งที่เธอต้องการ

ไม่ใช่ตอนนี้...ตอนที่กำลังเตรียมบทลงโทษสำหรับเด็กนิสัยไม่ดี
อย่างเธอ

เป็นอีกครั้งที่คนถูกพันธนาการพยายามขยับตัวไปมาเพราะอึดอัด คริมาเหลือบมองนาฬิกาบนโต๊ะสลัดกับเจ้าของร่างสูงที่แนบชิดอยู่ด้านหลัง ไม่มีเวลาแล้ว แต่เธอไม่รู้จะพาตัวเองออกจากสถานการณ์นี้อย่างไร เมื่ออีกฝ่ายอยู่ใกล้จนสัมผัสได้ถึงลมหายใจร้อนผ่าว ถึงอย่างนั้นดวงตาคมดของเจ้านายกลับไม่แสดงความหวั่นไหวแม้แต่น้อย เป็นเธอเสียอีกที่สั่นสะท้านเพราะการกระทำร้ายกาจของเขา

เจ้าของร่างเล็กสะดุ้งอีกหนเมื่อเฮอร์คอดก๊วถูกกระตุกเข้าหาท่อนขาแข็งแรง ยิ่งขยับมากเท่าไรก็คล้ายของข้างในจะยิ่งเสียดสีจนทรมานมากเท่านั้น หญิงสาวอ้าปากค้างก่อนคู้กายลงกับท่อนขาของอีกฝ่าย เพราะความรู้สึกที่มากเกินไป

‘จะบ้าตายอยู่แล้ว...’

คนถูกปลุกเร้าให้ทรมานตัดพ้อในใจ แม้จะเคยถูกลงโทษมาบ้าง แต่เธอก็คิดว่าครั้งนี้หนักกว่าเดิมหลายเท่า ที่ผ่านมาคณินไม่เคยใช้ของเล่นกับเธอนอกบ้าน ยิ่งในที่ทำงานเช่นนี้ ยิ่งไม่เคยทำมาก่อน ทว่าคราวนี้เขากลับตั้งใจใช้มันปลุกเธอให้เร่าร้อนจนแทบยืนไม่อยู่

ไม่ต้องคิดถึงการเข้าประชุมสำคัญหรอก แค่นี้ให้เธอประคองสติตัวเองได้ตอนนี้ก็ถือว่าเก่งมากแล้ว!

คนน้อยใจจ้องมองสีหน้าเรียบนิ่งของคนตัวสูงที่อยู่ห่างไม่ถึงคืบ ก่อนจะทันได้พูดอะไรมากกว่านี้ หญิงสาวก็หวีดเสียงหวานระบายนามณ์เมื่อวัตถุชิ้นเล็กที่เคยนิ่งอยู่ในกายสันครีต

“อ๊ะ!”

คณินใช้มือข้างหนึ่งกดกระชับคนบนตักไม่ให้ขยับหนี ฝ่ามืออีกข้างสอดเข้าไปคลิ้นเนินเนื้อเปลือยเปล่าที่ทั้งนุ่มนวลและน่าหลงใหล คริมน่าเกลี้ยง ยิ่งเห็นสีหน้าทรมานของเธอ เขายังสนุก ในที่สุดปลายคางเรียวก็ถูกจับให้หันกลับมาจับจูบแสนร้อนแรงอีกครั้งเพราะทนไม่ไหว

ชายหนุ่มแตะปลายลิ้นอ่อนลงบนกลีบปากอ้าขึ้นเบาๆ พร้อมกับกดปรับระดับบริโมตในมือให้แรงขึ้น เพียงเท่านั้นสะโพกมนของคนในอ้อมแขนก็ส่ายสะบัด คณินยกยี้มมุมปาก มองคนถูกรังแกร้องระงอเพราะความเสียดเสียด น้ำตาเม็ดกลมเอ่อคลออย่างน่าสงสาร ถึงอย่างนั้นเขากลับยังไม่ยอมผ่อนปรนในสิ่งที่ทำอยู่

คณินโอบกอดร่างกายเล็กของหญิงสาวที่สิ้นเทาไว้ กดจูบเบาๆ บนขมับที่ขึ้นด้วยเหงื่อ เขาต้องยอมรับว่าคริมน่าเกลี้ยง ยิ่งในยามที่สีหน้าย่งนั้นแสดงความไม่พอใจ แต่นัยน์ตาของเธอกลับเต็มไปด้วยความต้องการ ยิ่งทำให้เจ้าตัวดูน่ารักน่ารังแกขึ้นไปอีก

“คุณคณินขา...อื้อ” เธอพยายามแล้วที่จะขยับร่างกายเพื่อหนีความเสียวชาน ทว่ากลับถูกแก้งอีกครั้งเมื่อเขาปิดสวิทช์นั้นลงดื้อๆ

หญิงสาวอ้าปากค้าง หอบเอาอากาศหายใจเข้าปอด รู้สึกเหมือนเมื่อครู่เป็นเพียงบททดสอบแรกสำหรับการลงโทษที่เธอไม่รู้ว่าจะสิ้นสุดที่ตรงไหน แต่ที่แน่ๆ คือแววตาล้อเลียนแถมหยอกเย้าของคนตัวโตกว่าบอกเธอว่าเขาจะไม่หยุดเพียงเท่านั้นแน่นอน

“เฮลละ เราต้องเข้าประชุมกันแล้ว”

นี่ต่างหาก...บทลงโทษที่แท้จริงของเธอเพิ่งเริ่มขึ้น

พอทุกอย่างจบลง คนตรงหน้าเธอก็กลับมาทำตัวปกติราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น คริมาก็มองฝ่ามือใหญ่ของคนใจร้ายที่กำลังช่วยเธอแต่งตัวให้เรียบร้อย คำพูดของเขาร้ายกาจ ทว่าการกระทำกลับตรงกันข้าม คนที่เขาแต่เกลียดกันก่อนหน้านี้เป็นคนเดียวกับคนที่จับร่างกายเธอขยับไปมาอย่างอ่อนโยน ก็เพราะแบบนี้ไง ต่อให้ยากเกลียดแค่ไหน เธอถึงทำไม่ลงลึกที่

“อย่าแกล้งครีมแบบนี้ได้ไหมคะ แบบนี้ครีมทหน้าไม่ไหวแน่ มัน...”

‘มันทรมานเกินไป’ ประโยคหลังเธอไม่ได้บอกออกไปเพราะรู้สึกได้ถึงความร้อนผ่าวที่มารวมกันอยู่บนใบหน้า

ไม่ไหวหรอก เธอทนไม่ไหวแน่ๆ หากต้องมีสิ่งนี้สอดลึกอยู่ในร่างกายระหว่างเข้าประชุมอันแสนดุเดือดกับผู้บริหาร เธอจะเอาสมาธิจากไหนมาสรุปข้อมูลการประชุมให้เขา เพราะแค่กลิ่นไม่ให้เสียงน่าอายนี้หลุดรอดออกมาก็ยากเย็นเกินพอแล้ว

“เธอตัวเองนะครีม ฉันเตือนแล้ว แต่เธอไม่ยอมฟัง”

คำวิงวอนของเธอไม่เป็นผล คนตัวโตกว่าดึงเธอไปกอดไว้หลวมๆ แทนคำว่ากล่าว คริมาหลบตา ยืนอยู่ใกล้ เธอก็ยิ่งเห็นรอยบนใบหน้าของอีกฝ่ายชัดขึ้น ชัดเจนจนไม่กล้าดี้นหน้า เพราะกลัวจะทำเขาได้แผลอีก

รอยข่วนบนใบหน้าของเจ้านายทำให้เธอยอมรับว่าตัวเองคือดิง แผลนั้นลากยาวมาจนถึงลำคอของเธอ แน่หนอนว่ายังสดใหม่เพราะเพิ่งผ่านเล็บคมของเธอมาเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน สาเหตุก็เพราะเธอรันจะป็นขึ้นไปเหยียบเพิ่มเอกสารจนเกือบตกลงมา

ทั้งที่ถูกห้าม ทั้งที่คณินบอกให้รอ แต่เป็นเธอที่ใจร้อนไม่ยอมฟัง ดีที่เขาตามมาคว้าไว้ทัน ไมอย่างนั้นเธออาจต้องไปนอนโรงพยาบาล และงานพวกนี้อาจจะเสียหาย

คริมารู้สึกผิดที่ทำให้เขาได้แผล

เธอไม่ได้เจ็บตัว แต่ความตึงเครียดและตกใจทำให้ทุกอย่างออกมาอย่างที่เห็น คณินเจ็บ ส่วนเธอก็ถูกเขาทำโทษ เพราะการกระทำของตัวเอง หญิงสาวยอมรับผิดในเรื่องนี้ แต่บทลงโทษของเขาไม่รุนแรงไปหน่อยหรือ คริมาได้แต่ถามตัวเองในใจ

“ครีมขอโทษสำหรับเรื่องนั้น แต่แบบนี้มัน...อ้อ”

“ถ้ายังพูดอีกคำ ฉันจะเปิดมันไว้จนจบการประชุม”

แรงสั่นส่งผลให้หญิงสาวกัดริมฝีปากแน่น คำขอโทษถูกกลืนหายลงในลำคอ และแทนที่ด้วยเสียงอย่างอื่น

นี่สินะ เหตุผลที่เขาเอามันมาลอง ‘เล่น’ กับเธอ เพราะแม้ข้างในจะสั่นไหวจนคนถูกแก้งัดสายร่างกายไปมาเพราะความทรมาน ทว่าภายนอกกลับเงียบกริบ ไร้เสียงเล็ดลอดออกมา

“พร้อมแล้วใช่ไหม”

เธอมีสิทธิ์ไม่พร้อมอย่างนั้นหรือ!

คริมานึกเช่นเดียวกับเจ้าของใบหน้าหล่อร้ายที่มองกันอย่างยั่วเย้า จะมีใครรู้บ้างว่าผู้บริหารที่แสนเงียบขรึมและเยือกเย็นอย่างเขาทำอะไรกับเธอไว้บ้าง เบื้องหน้าและเบื้องหลังของคณินไม่แตกต่างกันมากก็จริง เขาร้ายอยู่แล้ว แต่คงมีเธอคนเดียวที่รู้ว่าเขาร้ายกาจได้ยิ่งกว่าที่เขาแสดงออกต่อหน้าคนอื่น!

หากจะให้ชั่งน้ำหนักระหว่างความใจดีกับความร้ายกาจของ คณิน อัครสินธุ์ ในตอนนี้ คริมาคงเทน้ำหนักไปที่ข้อหลังอย่างไม่ต้องสงสัย หญิงสาวหน้าแดงก่ำพลางก้มมองทางเดินที่ราบเรียบ ร่างกายยังหลงเหลือความรู้สึกบางอย่าง แม้เวลาจะผ่านไปเกือบครบชั่วโมงแล้ว แต่ความทรมานของเธอกลับไม่ทุเลาลงเลยสักนิด

คนตัวเล็กเหลือบมองเจ้าของร่างสูงที่เดินตามมา เสียงฝีเท้านั้นลงน้ำหนักมั่นคง ท่วงท่าสบายอกสบายใจของเขาทำเธอขุ่นเคือง

จนอยากฟาดมือลงใส่เขาแรงๆ แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะในกระเป๋ากางเกง
แบนด์ดั่งของเขายังมีริโมตที่ใช้บังคับความร้อนรุ่มในร่างกายเธออยู่
แม้ตอนนี้การปลุกเร้าจะหยุดลงแล้วก็จริง แต่นั่นไม่ได้หมายถึง
ความอึดอัดยามเธอขยับร่างกายจะคลายลงด้วย ต่อให้เขาเรียวกได้
กระโปรงผ้านี้จะก้าวอย่างระมัดระวังเท่าไร แต่เจ้าสิ่งนั้นก็ยิ่งสร้างความ
ปั่นป่วนให้ร่างกายส่วนล่างของเธอทุกครั้งที่ยับเคลื่อนไหว

หญิงสาวเร่งฝีเท้าเมื่อความรู้สึกหนึ่งเข้าจู่โจมจนอยากหนีจาก
คนใจร้ายอย่างเขา เธอมุ่งหน้าไปยังลานจอดรถของผู้บริหารที่มีรถยนต์
คันหรูจอดอยู่ พยายามจะไม่สนใจบางสิ่งบางอย่างที่ยังแทรกลึกอยู่
ในร่างกาย ไม่สนใจเจ้าของเสียงฝีเท้าหนักๆ ที่เดินตามเธอมาโดยไร้
คำพูด นั่นเพราะเธอเองก็มีสิทธิ์ไม่พอใจการกระทำก่อนหน้านี้ของเขา
เช่นกัน

ใช่ เธอไม่พอใจจนไม่อยากจะอะไรกับเขาในตอนนั้น

“หยุด แล้วมาคุยกันเดี๋ยวนี้ครีมี”

อาจเพราะหมดเวลางานแล้ว ครีมาจึงคิดว่าเธอไม่ได้อยู่ใน
สถานะลูกน้องที่ต้องทำตามคำสั่ง หญิงสาวไม่ได้หยุดตามเสียงเรียก
เธอทำเพียงก้าวเดินไปยังรถยนต์คันหรูที่จอดอยู่แล้วเปิดประตูเข้าไป
นั่งด้านใน ไม่สนใจคนตัวโตที่เปิดประตูตามเข้ามาแล้วกระแทกประตู
ปิดจนรถทั้งคันสะเทือน

“ออกรถ”

“ครับ คุณคณิณ” คนขับรถรับคำ

ที่นั่งด้านหลังถูกปิดกั้นจากสายตาคนขับรถจึงกลับมาเหลือแค่
เธอและเขาอีกครั้ง ครีมาปล่อยให้ห้องโดยสารตกอยู่ในความเงียบ เธอ
คิดว่าการไม่พูดอะไรออกไปตอนนี้ น่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด แต่เธอ
คิดผิด เพราะนอกจากจะไม่จบแล้วยังกลายเป็นเขาเปิดสวิตช์ให้มัน
สั่นขึ้นอีกครั้ง

เพียงเท่านั้นเธอก็รู้ชะตากรรมแล้วว่าการเดินทางจากบริษัทถึงบ้านคงไม่ราบรื่นอย่างที่คิด

“จะเจียบไปถึงบ้านเลยใช่ไหม”

เธอไม่ตอบในทันที แต่เหลือบมองเจ้านายหนุ่มที่นอกเวลางานก็มีสีหน้ายุ่งไม่ต่างกัน รีโมทในมือของเขาเร่งระดับความแรงของสิ่งนั้นให้เพิ่มขึ้น แต่ความตื้อตึงก็ยังมึนน้ำหนกในใจเธอมากเกินไปจนจะยอมแพ้

“ครีม”

“คุณบอกครีมว่าเลิกงานแล้วจะหยุดมัน”

สุดท้ายคนถูกเรียกชื่อก็หลุดคำพูดที่คับข้องอยู่ในใจออกมาจนได้ เสียงของเธอสั้น ความทรมานที่ถูกปลุกขึ้นอีกครั้งทำเธอต้องจิกเล็บลงบนต้นขา ขยี้กระโปรงผ้าเนื้อดีจนยับย่น แต่ก็ไม่วางซ้อนความร้อนรุ่มข้างในไว้ได้

“เงื่อนไขที่ฉันบอกคืออะไร”

หญิงสาวซ่อนตาขึ้นมองเจ้าของเสียงที่เอ่ยถามราวกับไม่เป็นเดือดเป็นร้อนด้วยความตื้อตึง คณิณก็ยังเป็นคณิณอยู่วันยังค่ำ เป็นคณิณที่ยังใจร้ายกับเธอเสมอต้นเสมอปลาย เขาปรายตามองเธอเพียงแวบหนึ่งก่อนหันกลับไปสนใจไอแพดในมือต่อ เลื่อนดูข้อมูลในนั้นราวกับว่ามันน่าสนใจหนักหนา

“ถ้าครีมไม่ดี”

ทำไมเธอจะจำเงื่อนไขนั้นไม่ได้ ในเมื่อก่อนหน้าเขาย้ำกับเธอตั้งหลายหน ทว่าคำตอบนั้นทำให้คิ้วเข้มของชายหนุ่มเลิกขึ้น ก่อนเขาจะเอ่ยคำถามถัดมาอย่างชัดถ้อยชัดคำ

“แล้วเธอทำอย่างนั้นหรือเปล่าครีม”

ไอแพดเครื่องสวยถูกโยนทิ้งไว้ข้างตัว เพราะคณิณไม่ได้สนใจมันแต่แรก ชายหนุ่มหันกลับมาหาเจ้าของร่างบางที่มองเขาด้วยความ

ขุนเคื่อง รู้ว่าเธอกำลังโกรธ แต่เขาก็สนุกที่ได้เห็นแวตาดื้อรั้นและ
อวดดีแบบนี้

“เธอไม่ทำตามเงื่อนไข”

ในเมื่อครีมาไม่ทำตามเงื่อนไข นั่นก็เพียงพอแล้วที่บทลงโทษ
ของเขาจะดำเนินต่อไป

“เพราะคุณเกลียดครีมต่างหากล่ะคะ ไม่อย่างนั้นครีมก็คงไม่
ทำตัวเสียมารยาทแบบนี้หรอก”

คำทักท้วงไม่พอใจทำเอาผู้บริหารหนุ่มยกยืมบาง ทว่าดูเหมือน
คนพูดจะโกรธเขาจนแทบเก็บอารมณ์ไว้ไม่ไหว

“อืม อย่างนั้นหรือ”

“คุณคะ!” คนถูกยั่วแหย่ตะโกนเรียกชื่ออีกฝ่ายเสียงดังลั่น
ยิ่งได้ยินเสียงหัวเราะแผ่วเบาดังมาก็คล้ายว่าความไม่พอใจของเธอจะ
ยิ่งมากขึ้นไปอีก

ถ้าไม่ใช่เพราะถูกเขาแกล้งในห้องประชุม เธอคงไม่เสียมารยาท
เดินออกไปจากห้องประชุมแบบนี้ ถึงจะเหลือแค่ไม่กี่นาทีก่อนที่การ
ประชุมจะเสร็จสิ้น แต่เธอรู้ดีว่านั่นเป็นเรื่องไม่ควรทำ ทว่าคำพูดที่ทั้ง
อยากได้เถียงและอธิบายกลับต้องเก็บเอาไว้ เพราะเธอคิดว่าคงเปล่า
ประโยชน์หากจะพูดถึงเรื่องที่ผ่านมาแล้ว

หญิงสาวเบือนหน้าหนีไปอีกทางเพื่อระงับความโกรธระคน
ผิดหวังที่อัดแน่นอยู่ในอก ครั้งนี้คะฉันทำเกินไปจริงๆ ทว่าคำกล่าวโทษ
ก็เกิดขึ้นเพียงในใจ เพราะเธอรู้ว่าไม่มีประโยชน์ที่จะโต้แย้ง

เจ้าของร่างเล็กขยับเข้าชิดประตูอีกด้าน ก่อนเปลือกตาคู่สวย
จะค่อยๆ ปิดลง ความน้อยใจจุกอกจนน้ำตาเกือบไหล แต่เธอไม่สนใจ
มันนัก ไม่สนใจแม้กระทั่งร่างกายส่วนล่างที่กำลังทรมานเพราะการ
กลั่นแกล้ง แต่หญิงสาวก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อทั้งร่างถูกดึงให้ลอยหรือ
ขึ้นไปนั่งบนตักของอีกฝ่าย คะฉันทักท้วงท่อนแขนรอบเอวของเธอไว้

ไม่ให้ตื่นหนี เป็นอีกครั้งที่ริมฝีปากร้อนจัดของเขาทาบทลงมาปิดอย่าง
เอาแต่ใจ

“อ้อ!”

ยิ่งเธอตื่นมากเท่าไร จูบร้อนแรงของเขาก็ยิ่งดำเนินต่อไปราว
ไม่มีที่สิ้นสุดมากเท่านั้น

“อยู่นิ่งๆ ครีมี ออย่าดี้อ”

คุณณออกคำสั่งพร้อมกระชับวงแขนรัด ‘กวางน้อย’ ที่กำลัง
ตื่นรนให้นิ่งนิ่งบนตัก เหมือนเธอจะไมรู้ตัวว่าตื่นมากๆ อะไรๆ ในตัว
เขาก็ชักจะไม่อยู่เฉย เขาจูบฝ่ามือลงกับแผ่นหลังเล็กๆ พร้อมทั้งกระชับ
วงแขนแน่นขึ้น กันไม่ให้เธอตก จากนั้นจึงกระชับด้วยน้ำเสียงที่อ่อน
ลงจนหญิงสาวยอมสงบ

เขาไม่ได้อยากทำให้เธอเจ็บ และการดันแบบนี้ไม่เป็นผลดีกับ
เธอเท่าไรนัก

“เด็กดี”

คนตัวสูงชมเบาๆ เวลาเธอไม่ดี้อ ไม่รู้ว่าเพราะสัญชาตญาณ
หรืออารมณ์ในส่วนลึกที่ถูกปลุกเร้าหนักหน่วงมาทั้งวันที่ทำให้คนบน
ตักชุกหน้าลงกับไหล่ของเขาอย่างหมดเรี่ยวแรง ท่อนขาสองข้างบิด
ส่ายไปมาเมื่อของเล่นว้ายร้ายในร่างกายยังโจมตีเธอไม่หยุด

“...แต่คุณนิสัยไม่ดี” ครีมาบริภาษาเจ้าของตักเสียงเบาพร้อม
หอบสะท้านอยู่กับอกรว้าง

แต่ริมฝีปากของหญิงสาวอ้าค้างได้ไม่นานก็ถูกประกบปิดด้วย
ริมฝีปากร้อนจัดของเขาก็ดักตวงอย่างเอาแต่ใจ กวาดลั่นไล่ต้อนอยู่ใน
โพรงปากคล้ายสำรวจหาต้นเหตุที่ทำให้เขาหลงใหล

‘หลงจนแทบถอนตัวไม่ขึ้น’

“ฉันรู้ครีมี รู้ดีกว่าเธอเสียอีก” คุณณถอนจูบอย่างอ้อยอิ่งและ
แสนเสียดาย แต่แม้จะถูกต่อว่าแค่ไหน คนนิสัยไม่ดีกลับยิ้มขำ เขา

ยอมรับอย่างเต็มใจว่าเป็นคนประเภทนั้น ไม่เถียง ไม่ได้แย้งเลยสักคำ เพราะหลักฐานมัดตัวอย่างแน่นหนา

ดูเหมือนตอนนี้กวางน้อยของเขาจะหมดฤทธิ์แล้ว เจ้าตัวถึงได้แนบไบน้าลงบนไหล่ของเขาไม่ยอมห่าง ฝ่ามือวางทาบและขยำจี๊ดตัวในของเขาจนยับย่น ถึงอย่างนั้นผู้เป็นเจ้าของกลับไม่ได้โกรธเคืองแต่อย่างใด

คณินจูบเรื้อนผมของอีกฝ่ายแผ่วเบา ตั้งใจปลุกปลอบคนร่างกายร้อนผ่าวให้กลับมาสงบ เขาเพิ่งรู้ว่าระยะทางจากที่ทำงานถึงบ้านนั้นไกลถึงเพียงนี้ หรือเพราะใจเขาร้อนเกินกว่าเหตุที่ไม่อาจทราบได้

“ไม่ใช่ตอนนี้”

คนตัวสูงปรี๊ดเมื่ออีกฝ่ายขยับร่างกายเข้าบดเบียด เขารู้ว่าเธอกำลังทรมาน เพราะร่างกายเขาก็ร้อนไม่ต่างกันนัก แต่มันยังไม่ใช่วลาดินยืมพอใจเมื่ออีกฝ่ายซ้อนตาคืบขึ้นมอรร่ากับต้องการตัดพ้อ เขามองหน้าแดงระเรื่อของเธอก่อนเลื่อนสายตาไปยังริมฝีปากอวบอ้อมที่อยากจกชิมอีกไม่รู้เบื่อ

“เสร็จด้วยเจ้านี้มันจะไปสนุกอะไร”

ประโยคถัดมาของเขาที่กระซิบแผ่วเบาทำให้ไบน้าครีมาเห่อร้อน เพราะไม่เพียงแค่ว่าพูด แต่เจ้าตัวยังก้มลงขบไบน้อย่างหยอกเย้า ก่อนจะหยุดริมฝีปากลงตรงลาดไหล่เธอแล้วกัดเบาๆ

เป็นความจริงที่ว่าทุกครั้งที่คุณนินใช้ของเล่นกับเธอ เขาไม่เคยให้เธอปลดปล่อยกับสิ่งนั้น เขาทรมานให้เธอฟุ้งซ่านและเสพติดร่างกายของเขา

และใช่ เขาทำสำเร็จ

เพราะไม่เพียงเสพติดร่างกาย แต่เธอเสพติดทุกสัมผัสจากเขาเลยต่างหาก

“รู้ใช่ไหมว่าต้องทำยังไงต่อจากนี้”

“...”

รู้ แต่เธอไม่อยากยอมรับ

“แล้วเธอรู้ใช่ไหมครีมี เวลาเธอดื้อ คนแบบฉันทำอะไรกับเธอได้บ้าง”

เจ้าของชื่อแม่มปากแน่น ดวงตาคู่สวยหลบตาเขาและเสมองไปทางอื่น เธอไม่อ่อนข้อ แต่ก็ไม่กล้าเถียงเพราะรู้ว่าบทลงโทษของเขานั้นไม่เคยปรานี แม้จะไม่เคยได้รับความเจ็บปวดทางร่างกาย แต่ความทรมานชนิดอื่นนั้นเธอรู้ซึ่งดีเพราะกำลังได้รับมันอยู่

พื้นที่กว่าครึ่งของบ้านหลังใหญ่สไตล์โมเดิร์นรายล้อมด้วย

ต้นไม้สีเขียว เป็นบ้านที่ออกแบบมาอย่างลงตัว มุมสำหรับพักผ่อนและพื้นที่ใช้สอยต่างๆ จัดแบ่งได้สัดส่วน เรียกได้ว่าแทบทุกตารางเมตรภายในบ้านหลังนี้ผ่านการวิเคราะห์อย่างดีจากผู้เป็นเจ้าของ

ครีมาเคยได้ยินมาว่าบ้านหลังนี้ได้แนวความคิดมาจากคณิน เป็นส่วนใหญ่ บวกกับการออกแบบของสถาปนิกมือหนึ่งจึงออกมาสมบูรณ์แบบ ทั้งในแง่ของการจัดวางและประโยชน์ใช้สอย โดยเฉพาะห้องทำงานของเขากลับมาแบบพิเศษ เนื่องจากเจ้าตัวมักใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในนั้น นอกจากนี้ก็ยังมีส่วนบาร์เครื่องดื่มที่ใช้งานบ่อยไม่แพ้กัน มันตกแต่งอย่างดีไม่ต่างจากการหยิบจากคลับหรูมาวางไว้ครบครันทั้งอุปกรณ์และเครื่องดื่มราคาแพง

คณินไม่ใช่คนดื่มจัด แต่เพราะเขามีเพื่อนเยอะและเรียกว่าหลากหลายจากทุกวงการ การพบปะสังสรรค์จึงเป็นอะไรที่เลี่ยงไม่ได้ และเมื่อไม่ชอบความวุ่นวายข้างนอก เขาก็ยกบรรยากาศแบบนั้นมาไว้ในบ้านแทน

ส่วนเธอเป็นคนนอกที่เพิ่งมีโอกาสย้ายเข้ามาอยู่เมื่อประมาณ

สามปีก่อน หลังตกลงรับเงื่อนไขที่คนเป็นเจ้านายไม่ได้ทำสัญญาหรือผูกมัด

หนึ่งคือเธอเข้าทำงานที่เคเอกรูปในตำแหน่งเลขานุการของเขา และสองคืออีกสถานะที่ยังคลุมเครือและสรุปไม่ได้ ทว่าสุดท้ายเธอก็ได้รับคำสั่งให้ย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกันในบ้านหลังนี้

‘ถ้าแกไม่ได้คิดอะไรก็ไม่เห็นต้องให้ครีมย้ายเข้ามาอยู่ที่นี่ด้วยเลย เว้นเสียแต่ว่า...’

ครีมยังจำคำถามของมณฑาสหรือคุณมาร์คผู้เป็นเพื่อนสนิทและดำรงตำแหน่งผู้ช่วยของเขาในตอนนั้นได้ดี แต่น่าเสียดายที่เธอไม่ได้อยู่ฟังจนจบ จึงไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดเจ้าของบ้านอย่างคุณถึงให้เธอย้ายเข้ามาอยู่ที่นี่ด้วย แต่ไม่ว่าคำตอบจะเป็นแบบไหน เธอก็คิดว่ามันไม่สำคัญแล้ว เพราะสุดท้ายเธอก็เป็นแค่ดอกไม้ใกล้มือที่เขาจะหยิบขึ้นมาดู หรือวางลงเมื่อไรก็ได้

แต่นั่นก็เป็นข้อตกลงที่เธอยอมรับ ตลอดเวลาที่ผ่านมาคณิณเองก็ไม่เคยบังคับหักหาญน้ำใจ แต่อาจต้องยกเว้นความเจ้าเล่ห์และร้ายกาจที่เขามักกล่อวงให้เธอเป็นฝ่ายโอนอ่อนไว้หน่อย คณิณเก่งเรื่องปั่นให้เธอเป็นฝ่ายเรียกร้องและเดินเข้าหาโดยที่เขาไม่จำเป็นต้องทำอะไรด้วยซ้ำ เขาแค้น้งรอ เป็นเธอต่างหากที่ยอมสยบต่อความต้องการของตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า

อย่างเช่นครั้งนี้ที่เธอก็กำลังจะทำมัน

ก๊อก! ก๊อก!

“เข้ามา”

เสียงเคาะประตูดังไม่ถึงสามครั้ง เธอก็ได้ยินเสียงทุ้มต่ำของคนด้านในที่ตอบรับราวกับรอกอยู่ กลายเป็นผู้บุกรุกอย่างเธอเสียอีกที่ต้องสูดลมหายใจลึกเรียกกำลังใจ

เพราะประตูไม่ได้ล็อก คนที่ยืนอยู่หน้าห้องจึงถือวิสาสะหมุนลูกบิดและผลักประตูเข้าไปตามคำอนุญาต สถานที่แห่งนี้ไม่เคยมีอันตราย หรือถ้าจะมีก็ไม่พ้นเจ้าของห้องอย่างเขาที่น่าจะอันตรายที่สุดสำหรับเธอแล้วในเวลานี้

พื้นที่กว้างภายในห้องตกแต่งด้วยโทนสีขาวและเทาเป็นส่วนใหญ่ ทั้งเฟอร์นิเจอร์ที่ใช้ตกแต่งและการจัดวางลวดลายบนบอกดัดตน รวมถึงรสนิยมของเจ้าของห้องได้เป็นอย่างดี

ทันทีที่เข้ามาด้านใน ภาพแรกที่เธอเห็นก็ทำเอาลมหายใจสะดุดไปหนึ่งจังหวะ คณินกำลังนั่งพิงหลังอยู่กับหัวเตียง ใบหน้าหล่อเหลาก็มองราวจดจ่ออยู่กับหนังสือเล่มหนึ่ง เขาไม่ได้เงยขึ้นมองคนมาใหม่ที่หัวใจเต้นแรงเพราะความตื่นกลัวอย่างเธอด้วยซ้ำ แต่ถ้าเทียบกับสิ่งที่มองอยู่ตอนนี้ คริมาคิดว่าใบหน้าเรียบเฉยของเขาไม่น่าหวาดหวั่นเท่ากล้ำทอนแน่นตึงที่โผล่พ้นเสื้อคลุมตัวยาวนั่นเลย ท่อนขาทั้งสองข้างที่ไขว่กันจนชายเสื้อคลุมเล็กสูงนั้นอีก หมิ่นเหม่เสียจนคนลอบมองต้องเบนสายตาไปทางอื่นเพื่อเลี่ยงสาเหตุที่ทำให้ใจเต้นตึกตัก

แม้จะเคย ‘ทำกัน’ มาหลายครั้ง แต่บอกตามตรงว่าเธอไม่ชินกับความโจ่งแจ้งของผู้ชายคนนี้เลยจริงๆ

“หิ”

คล้ายได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอของเจ้าของห้อง เป็นเหตุให้คนที่เสหน้ไปทางอื่นต้องหันมามองอย่างช่วยไม่ได้ สายตาของเธอสลับกับนัยน์ตาคุ่มของคนที่ยืนอยู่ก่อนแล้ว แววตาของคณินยังนิ่งไม่แสดงความรู้สึก แต่คริมารู้ว่าหลังจากนี้ต้องเตรียมรับมือบทลงโทษจากเขานักหวนแค้น

“มาแล้วหรือ”

คนแสรังไม่สนใจวางหนังสือที่อ่านยังไม่จบลงบนโต๊ะข้างเตียงเอ่ยถามทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าเธอมาเฝ้าอยู่ตรงนี้ได้สักพักแล้ว คณินยิ้ม

มูมปากพลางตบมือลงบนเตียงเพื่อเป็นสัญญาณให้คนตัวเล็กตรงหน้า
เริ่มทำหน้าที่ ไม่ใช่มายืนจ้องกันด้วยหน้าแดงจัดแบบนี้ เพราะพานให้
เขาอยากแกล้ง ‘เอา’ หนักๆ จนเธอลุกไปไหนไม่ได้

‘ยั่ววนแต่ไม่เคยรู้ตัว’

แน่นอนว่าประโยชน์ข้างเหมาะกับหญิงสาวตรงหน้า ความโลเซื่อ
ที่ว่าตื้อตึงนี้ทำให้ครีมาทั้งน่ารักและน่ารังเกียจในเวลาเดียวกัน น่าทำให้
ร้องไห้อยู่ได้ร่าง ครวญครางเรียกชื่อเขาซ้ำๆ แต่ในขณะเดียวกันนั้น
ก็น่าสงสารจนต้องคอยดึงมากอดปลอบ

คุณณไม่มั่นใจว่าความรู้สึกที่เป็นอยู่นี้เรียกว่าอะไร แต่สิ่งที่เขารู้
ก็คือ แค่คิดถึงกายสาวได้ชุดนอนนั้นลื่นนั้นร่างกายที่สงบนิ่งก็มี
ปฏิกิริยาอย่างรวดเร็ว เขารู้ดีว่าจุดประสงค์ที่คนตัวเล็กมาเฝ้าหน้าแดง
ก้ำออยู่ตรงนั้นคืออะไร ถ้าไม่ใช่เพราะกำลังทรมานด้วยสิ่งที่เขาควบคุม
อยู่

“อะ...เอาออกได้หรือยังคะ”

คนถูกถามยิ้มอย่างพึงพอใจ เอ็นดูที่เด็กน้อยของเขา ยังคงซื่อสัตย์
จนวินาทีสุดท้าย เพราะน่ารักแบบนี้ไง เขาถึงอยากแกล้งให้เธอร้องไห้
นี่

สุดท้ายคุณณก็หิบริโมตที่เป็นสาเหตุให้เจ้าตัวมาหยุดยืนอยู่
ตรงหน้าขึ้นมา มูมปากยกยิ้มเพียงเพราะจินตนาการไปถึงของที่ถูก
ซ่อนอยู่ในกายสาว เขาอยากเอามันออกมาแล้วแทนที่ด้วยอย่างอื่นจะ
แย่ บางสิ่งบางอย่างที่จะทำให้เธอครางเสียงหวานๆ ให้เขาฟัง

คุณณยอมรับว่ารสนิยมเปลี่ยนไปตั้งแต่เจอกับครีมาเมื่อสามปี
ก่อน เขาไม่เคยใช้ของเล่นกับคู่นอนคนไหน แต่กับคนตรงหน้าดูเหมือน
ทุกอย่างจะเป็นข้อยกเว้นไปเสียหมด เขาเพิ่งรู้ว่ามันสนุกและน่าเอามา
เล่นก็ตอนได้เจอกับเธอนี่เอง

“ขึ้นมาสสิ”

เมื่อได้ยินคำสั่ง หญิงสาวก็เงยหน้ามองคนที่ยังพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉย น้ำเสียงของเขาไร้ซึ่งความเกรี้ยวโกรธ แต่กลับเต็มไปด้วยความกดดันที่ทำให้เธอคนถูกมองแทบหายใจไม่ออก

“ฉันไม่ได้บังคับเธออะไร”

มุมปากหยักของคนออกคำสั่งยกยืมอย่างพอใจเมื่อเห็นความลังเลในสายตาของอีกฝ่าย ก่อนจะตบมือลงบนเตียงอีกครั้งราวกับย้ำเตือนว่าเธอไม่ควรยืนอยู่ตรงนั้นอีกแม้แต่วินาทีเดียว

“ประตูบานนั้นเธอเองที่เป็นคนเปิดเข้ามา”

ใช่ ประตูบานนั้นเธอเองที่เป็นคนเปิดเข้ามา

คริมายอมรับ เธอสุดลมหายใจแล้วค่อยๆ ขยับเข้าใกล้ มองสบกับนัยน์ตาคู่ นั้นของเขายังไม่ยอมแพ้ คณิณพูดถูกทุกอย่าง ครั้งนี้ก็ เป็นเธอเองที่ก้าวเข้ามาหาเขา หญิงสาวพยายามคาดเดาว่าภายใต้สีหน้าเรียบเฉยนั้นเขาคิดอะไรอยู่ แต่ก็ไม่ได้คำตอบ กระทั่งเสียวินาทีนั้นคำตอบซึ่งเธอโหยหา ก็ชัดเจนผ่านอุปกรณ์ชิ้น^๑ที่สอดอยู่ในร่างกาย มัน^๒สั่งแรงเสียดความอ่อนนุ่ม เสียวจนเจ้าของร่างเล็กแทบจะหลุดตัวลงตรงนั้น

เธอจิกเล็บลงบนผ้าปูที่นอนจนยับย่น ทุกการเคลื่อนไหวขยับล้วนสร้างความทรมานและวาบหวามแทบเสรีจสม ร่างกายของเธอเกร็งค้าง หัวเข่าข้างที่วางพาดบนขอบเตียงไร้เรี่ยวแรงจนต้องทิ้งน้ำหนักลงบนนั้นเพื่อรองรับแรงอารมณ์อันพลุ่งพล่าน หีดเสียงหวานเมื่อร่างกายถูกกระตุ้นอีกหลายต่อหลายครั้ง

“อื้อ”

“ยิ่งซ้ำยิ่งทรมาน”

คนทรมานพยายามขยับร่างกายเข้าหา แต่ต้องสะดุ้งเป็นครั้งที่สองเมื่อรู้สึกได้ว่าส่วนอ่อนไหวนั้นถูกสัมผัสหนักหน่วงเล่นงาน มัน^๓สั่งแรงขึ้นจนเธอต้องใช้ฝ่ามือทั้งสองมือข้างค้ำเตียงไว้ไม่ให้ตัวเองล้มลง

ไปเสียก่อน

“อยากให้ฉันช่วยใช่ไหม”

คริมาพยักหน้าเร็วๆ ทั้งน้ำตาคลอหน่วย เธอเสียวจนไม่อาจเอื้อมเอ่ยคำพูดได้ ได้แต่อ่อนขอเขาผ่านทางสายตา ทว่าคำตอบของเขาก็ยังใจร้ายกับเธอเสมอ

“ฉันตอบมาก่อนว่าช่วยเธอแล้วฉันจะได้อะไร”

คราวนี้โบหน้างามส่ายไปมา เส้นผมสีน้ำตาลสะบัดเคลือบโบหน้า เป็นภาพแสนเย้ายวนจนคนมองต้องกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่

“ไม่มี...คริมไม่มี”

เธอกำลังทรมาน ถึงอย่างนั้นใจกลางความอ่อนไหวกลับเต็มไปด้วยความชุ่มฉ่ำของน้ำหวานจากการปลุกเร้าอย่างหนัก หญิงสาวหนีบขาสองข้างเข้าหากันแน่น แต่ยิ่งทำเช่นนั้นร่างกายกลับยิ่งสะท้าน เพราะความแน่นนั้นพานให้อึดอัดจนอยากจะร้องไห้

“ฉันเป็นนักธุรกิจ ฉันควรได้อะไรตอบแทนจากการช่วยเหลือเธอ ไม่ใช่หรือคริม”

คนตัวเล็กกว่ามองคนใจร้ายอย่างตัดพ้อ แม้ริมฝีปากแน่นเพื่อกลั้นเสียงร้องน่าอายไม่ให้เล็ดลอด แต่ความทรมานจนไม่อาจทนไหวนี้ทำให้เธอต้องขยับเข้าหาคนตรงหน้า กระตุกชายเสื้อคลุมของเขาดอก เพราะความโกรธ ยิ่งได้ยินเสียงหัวเราะแผ่วของเขา ความอวดดีในใจก็ยิ่งทำให้อยากเอาชนะมากขึ้นไปอีก

คณินกระตุกยื้มพึงพอใจ ก้มมองเด็กน้อยตรงหน้าด้วยแวตานิกรสนุก นี่แหละคริมา ผู้หญิงที่ทำอะไรเหนือความคาดหมายของเขเสมอ

“เฮลิ เด็กน้อย ฉันรอเธออยู่”

ผิดกับคนแสรังทำใจกล้าที่จะร้องไห้อยู่รอมร่อ คริมาเกือบจะยอมแพ้เพียงเพราะเห็นกล้ามเนื้อเรียงตัวสวยที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า ถึง

จะทำอวดเก่งเพราะถูกเขายั่วให้โกรธ แต่เธอไม่ได้ใจกล้าถึงขนาดมอง
เขาแล้วไม่ขัดเขินเสียหน่อย แต่ถึงจะไม่อยากมองนัก ความสวยงาม
ตรงหน้าก็ทำเอาเธอเผลอไล่สายตาสำรวจอย่างห้ามไม่อยู่

คณิตในวัยสามสิบแปดปีไม่ได้ดูดีน้อยกว่าวันแรกที่เจอกันเลย
สักนิด เขายังดูหนุ่มแน่นเสมอ

ไม่นานใบหน้าของเธอก็เห่อร้อนเมื่อสายตาพลันสะดุดกับความ
แข็งแกร่งที่ค่อยๆ ตื่นตัวจนพองคับหน้าขาเขา ลำคอของเธอแห้งผาก
ร่างกายส่วนล่างก็พลันกระตุกสั่นอย่างหน้าไม่อาย

“ฮะ”

สัญญาณเตือนครั้งที่สองเริ่มขึ้นเมื่อสัมผัสที่ด้านล่างถูกแรงร่ำ
หนักหน่วงขึ้น มันหวมไหวจนหญิงสาวต้องพยุงร่างกายสั่นเทาเข้าไป
หากายใหญ่ตรงหน้า

“...อืม”

ทันทีที่ฝ่ามือเล็กแตะลงบนความแข็งแกร่ง เสียงคำรามหุ้มตัว
ของชายหนุ่มก็ดังขึ้น คณิตเกร็งกล้ามเนื้อโดยอัตโนมัติเมื่อส่วนไวต่อ
สัมผัสถูกแตะต้อง เขาแยกท่อนขาออกจากกันเล็กน้อยเพื่ออำนวยความสะดวก
ให้คนที่ทำหน้าที่ร่ำรากับกำลังจะร้องไห้

คณิตปฏิเสธไม่ได้ว่ากายสาวแสนเย้ายวนนี้กำลังปลุกเร้าให้
ร่างกายเขาร้อนรุ่ม ชายหนุ่มรู้ดีอีกว่าภายใต้้น้ำตาเม็ดกลมที่เอ่อคลอ
นั้นแฝงความซุกซนไว้ กวางน้อยที่เขาพร่ำสอนมากับมือเรียนรู้เร็ว จน
บางครั้งก็คาดไม่ถึง

คล้ายจะว่าง่าย...

คล้ายจะโอ้อ่อน...

แต่กลับไม่เคยยอมถอยให้เขาสักครั้ง

และสิ่งหนึ่งที่ปฏิเสธไม่ได้ก็คือ ไม่ว่าจะเป็นครีมาในรูปแบบไหน
ก็ปลุกปั่นอารมณ์ดิบของเขาได้ทั้งนั้น

คณินมองร่างบอบบางที่ก้มตัวต่ำจนเผยส่วนโค้งเว้าได้ชุดนอนตัวสวย แม้จะขัดหูขัดตาเพราะอดมองผิวกายขาวเนียน แต่เขาก็ต้องยอมรับว่าภาพตรงหน้าให้ความรู้สึกเซ็กซี่ไปอีกแบบ

“อ่า”

เพราะว่ามัวแต่จจจอยู่กับเรื่องอื่น รู้ตัวอีกทีส่วนหัวสีสดก็ถูกริมฝีปากเล็กครอบครองจนคนถูกกระทำสะท้อนไหว คณินคำรามในลำคอ มองภาพแสนยั่วยวนตรงหน้าด้วยใจเต้นไม่เป็นสำ ร่างกายของเขาร้อนขึ้น แต่ส่วนไวต่อสัมผัสนั้นกลับร้อนยิ่งกว่า

หญิงสาวครอบครองส่วนหัวหยักก่อนจะได้ปลายนินไปตามความยาวแล้วหยุดลงตรงใจกลาง เธออ้าปากกว้าง กลืนกินมันจนลึกสุดในลำคอ ใช้ฝ่ามือโอบประคองขนาดใหญ่โตที่ไม่สามารถครอบครองได้หมด

“ดี อืม...เด็ด”

เสียงครางต่ำของเจ้านายหนุ่มแหบพร่า คณินยกฝ่ามือลูบเบาๆ บนกลุ่มผมนุ่มเพื่อระบายความอึดอัด ร่างกายร้อนจัดเกร็งเป็นจังหวะเมื่อปลายนินเล็กขยับอยู่กับส่วนบนจนรู้สึกได้ถึงน้ำเหนียวใสที่ป้อนจะไหล

“ครีมี อ่า”

แม้ไม่อยากยอมรับ แต่คณินรู้ว่าร่างกายของเขาตอบสนองได้ดีกับแค่หญิงสาวตรงหน้า เพราะเพียงได้เห็นดวงตาคู่สวยวาววับด้วยหยดน้ำตา ร่างกายของเขาก็ร้อนขึ้นจนแทบอยากกระเบิดความต้องการออกมาให้รู้แล้วรู้รอด ยิ่งยามที่ริมฝีปากจิ้มลิ้มขยับไปมาบนความอ่อนไหวและร้อนจัด กรามแกร่งของคนถูกปรนเปรอก็ยิ่งขบกันแน่น

คณินคำรามในลำคอ ลูบไปตามผิวแก้มแดงจัดของหญิงสาวที่มีแก้มกายใหญ่โตของเขาคืบแน่นอยู่ในปาก เขาพอใจที่มันเหยียดขยายจนปวดร้าว

แต่เพราะขึ้นชื่อว่าเป็นการ ‘ลงโทษ’ ทุกอย่างจึงไม่ง่ายขนาดนั้น
กีก!

“อ้อ”

ทันทีที่รีโมตในมือถูกปรับแรงจนสุด เจ้าของร่างเล็กที่นั่งแทรก
อยู่ตรงกลางก็ตื่นพราด ครีมาหวีดร้อง ทว่าเสียงที่หลุดออกมากลับ
ดังเพียงอื้อเมื่อมีส่วนใหญ่โตคับแน่นอยู่เต็มโพรงปาก สะโพกมนส่าย
เมื่อความรุนแรงอีกระดับที่ไม่เคยพบทำเอากายเล็กกระตุกถี่

ตั้งใจจะผละห่างออกจากความใหญ่โตเพราะทรมาณ ทว่าศีรษะ
กลับถูกอีกคนรั้งไว้ ไม่ให้ถอนตัวออกมาจากความคับแน่น

“อึก อ้อ!”

ครีมาจะขาดใจตายเสียให้ได้ เมื่อปากต้องกลืนกินส่วนใหญ่โต
ในขณะที่ส่วนอ่อนไหวของตัวเองถูกปลุกเร้าอย่างหนัก คนตัวสูงกด
ใบหน้าของเธอลงเพื่อไม่ให้ขยับ ซ้ำยังสวนสะโพกเข้าใส่จนคนร่างเล็ก
สั่นไหว

มันทั้งล้าลึกและรุนแรง...

คับแน่นจนน้ำตาไหลซึม เพราะความรู้สึกที่มากเกินไป

“อ้อ”

ส่งเสียงอื้อออกมาได้ไม่ถึงครึ่งคำ โพรงปากก็ถูกความคับแน่น
แทรกเข้าหาอีกหน ริมฝีปากของเธอเกร็งจนปวดชา เพราะขนาดท่อน
กายไม่ธรรมดาที่ขยับเข้าออกเร็ว

เฝียะ!

ร่างเล็กของหญิงสาวสะดุ้งไหวเมื่อฝ่ามือใหญ่ตีลงบนสะโพก ถึง
ไม่รุนแรงจนเจ็บ แต่ก็ทำให้คนที่ทรมาณจากการถูกปลุกเร้าก่อนหน้านี้
ถึงกับตื่นเร่าๆ เข้าทั้งสองวางติดพื้นเพราะหมดเรี่ยวแรง

“เร็วกว่านี้ครีม”

หญิงสาวต้องหวีดร้องอีกหนเมื่อสัมผัสจากด้านในยิ่งแทรกลึก

และแนบแน่น ครีมาสายหน้า วอนขออีกคนทั้งดวงตาที่แวววับด้วย
น้ำตาคลอหน่วยเมื่อเสียดเสียวทรมานจากการถูกปลุกเร้าพร้อมกันทั้ง
ด้านบนและด้านล่าง

ไม่ไหว...

ร่างกายเธอร้อนจนแทบระเบิดออกเป็นเสียง กลางกายตอตรัด
ถี่จนน้ำหวานใสไหลเยิ้มเปรอะชา ปวดร้าวจนต้องงอส่วนอ่อนไหวลง
บนผ้าปูที่นอนราคาแพงอย่างหมดสิ้นความอาย

เธอร้อน...

ร่างกายร้อนรุ่มทรมานพานให้ปลายลิ้นที่เล่นอยู่กึ่งส่วนหัวหยัก
เสียดเร็วขึ้นตามแรงอารมณ์ของเจ้าของ เธออดกลืนส่วนนั้นอย่างหาทาง
ปลดปล่อย ในตอนที่ขยับทั้งมือและริมฝีปากเป็นจังหวะถี่เร็ว สายธาร
อุ่นจากคนตรงหน้าก็พลันระเบิดเต็มโพรงปากเธอ

“อ้อ!”

ใบหน้าสวยหวานถูกดึงออกมา แต่เข้าไปเล็กน้อย ทำให้มีบาง
ส่วนเบียดผิวแก้มเธอ แม้คณินจะไม่ตั้งใจ แต่ภาพที่เห็นนั้นกลับ
ยั่วยวนจนเจ้าของใบหน้าเปรอะเปื้อนถูกดึงขึ้นไปป้อนจูบร้อนแรงอีก
ครั้ง ชายหนุ่มจกซิมไปทั่วโพรงปาก กวาดลิ้นต้อนลิ้นเล็กแล้วดูดตึง
อย่างหยอกเย้า

ไม่นานชุดนอนตัวสวยของเธอก็ถูกถอดโยนทิ้ง คณินดึงคน
ตัวเล็กเข้ามาใกล้ก่อนจะจับพลิกร่างกายเธอเข้าหา ให้แผ่นหลังแนบ
สนิทกับอกแกร่ง พร้อมทั้งออกคำสั่งเสียงแหบพร่า

“แยกขาออก”

2

ผู้หญิงของคณิต

ไม่แน่ใจว่าเพราะอารมณ์ที่ถูกจุดขึ้นหรือเพราะคำสั่ง
นำอายนั้นกันแน่ที่ทำให้คนฟังตัวแข็งค้าง คริมาอ่อนวูบตั้งแต่ใบหน้า
ลามไปถึงท่อนขาด้านในที่ถูกเขาจับแยกกว้าง

“ฮะ!”

“หรือไม่อยากให้เขาออก”

คำถามนั้นทำให้เธอหยุดคิดแล้วยอมอยู่นิ่งๆ ให้คนตัวใหญ่ลูบ
ฝ่ามือไปตามขาเรียว เปิดทางให้เขาจัดการพันธนาการบางอย่างที่
กำลังจะถูกปลดปล่อย

คริมาแทบไม่กล้าขยับเขยื้อนตอนปลายนิ้วแกร่งไล่ไปตามผิว
เนื้ออ่อน ใบหน้าสวยหวานเห่อร้อนขึ้นตามความต้องการที่เพิ่มสูง แต่
จนแล้วจนรอดปลายนิ้วทุกชนนั้นกลับยังวนเวียนลูบไล่แต่เพียง
ภายนอก ไม่ยอมเคลื่อนไปยังพันธนาการที่ยังซุกอยู่ในกายหวาน

เขาไม่ยอมปลดปล่อยพันธนาการที่แสนทรมานนี้ให้เธอ

“ฮือ”

เพียงไม่นานนางหญิงสาวต้องยกมือปิดริมฝีปาก กันเสียงร้อง
นำอายไม่ให้เล็ดลอดออกมาเมื่อปลายนิ้วแกร่งสะกิดโดนส่วนอ่อนไหว
คริมาตัวสั่นหัม ท่อนขาที่แยกกว้างค่อยๆ ขยับเข้าหากันเพราะความ

เสียวซ่า ร้อนรุ่มไปทั้งกายเพียงเพราะไฟปรารถนาที่คนด้านหลังจุดให้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“ตรงนี้ของเธอเยิ้มแล้ว”

คำพูดน่าอายนั้นทำเอาคนฟังกัดปากแน่น ครีมาไม่กล้าคัดค้าน ไม่กล้าโต้ตอบ เพราะไม่เพียงแค่ว่าพูด เขายังปาดนิ้วเอาหลักฐานอันเปียกชุ่ม ยกมันขึ้นมาให้เธอดูความฉ่ำเยิ้มและแวววาว เป็นความน่าอายที่ทำให้เธอคนถูกแกล้งต้องเสมือไปทางอื่น เพราะต้องจำนนต่อหลักฐาน

คนตัวสูงได้แต่กระตุกยิ้มมุมปากด้วยความพอใจ ดวงตาคมกริบกวาดมองสำรวจก่อนกดปลายจมูกลงกับผิวแก้มแดงจัดอย่างอดไม่ได้ ผิวกายหอมกลิ่นครีมอาบน้ำอ่อนๆ ยังติดอยู่บนปลายจมูก กลิ่นที่แม้จะเคยลองเอามาใช้เองก็ไม่หอมเหมือนความรู้สึกตอนชิมมันจากเธอที่ทั้งหอมหวานและเย้ายวน เขาไม่แน่ใจนักว่านั่นเพราะครีมอาบน้ำหรือว่า ‘ครีม’ ที่อยู่ในอ้อมแขนนี้กันแน่

“จะไม่ทำแบบนี้อีกแล้วใช่ไหม”

บทลงโทษย่อมไร้ความหมายหากคนผิดไม่รู้ถึงความผิดตัวเอง ครีมาคงไม่รู้ว่าภาพตอนที่เธอกำลังจะตกลงมาจากชั้นเอกสารถนั้นทำเอาใจเขาร้อนรนแค่ไหน คณินแทบไม่กล้าจินตนาการต่อเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าเขาไม่ได้ยืนอยู่ตรงนั้น

“มะ...ไม่ทำแล้วค่ะ”

“จะเชื่อฟังกันใช่ไหม”

“อ้อ...เชื่อ เชื่อค่ะ”

คนถูกกระซิบถามก็ตรึมฝีปากแน่นขึ้นเมื่อปลายนิ้วแข็งยังบิดไปมาอย่างยั่วเย้า ดวงตาคู่สวยฉ่ำขึ้นด้วยหยดน้ำตาที่เอ่อคลอ หมดเรื่อแรงต่อต้านจนต้องทิ้งน้ำหนักตัวลงบนแผ่นอกแน่นของเขา เธอได้ยินเสียงหัวเราะแผ่วเบามาจากด้านหลัง ทว่าไม่มีแม้แต่แรงจะขัดขึ้น

ปล่อยให้เจ้าของร่างสูงใช้ฝ่ามือและปลายนิ้วร้งแกกันอยู่อย่างนั้น

แต่ยิ่งอารมณ์ของเธอถูกพัดพาขึ้นสูงเท่าไร ก็เหมือนเขาจะยิ่ง
ทรมานและปั่นป่วนร่างกายเธอขึ้นเท่านั้น นั่นเพราะคณิณทำเพียง
สัมผัสภายนอก ลูบไล้จนร่างกายเธอร้อนรุ่ม ทว่าเขากลับไม่ยอมให้
ความช่วยเหลือ

“ฮือ”

ลมหายใจของหญิงสาวถี่กระชั้นด้วยความขัดเคืองใจ ยิ่งรู้ว่า
อีกฝ่ายจงใจปลุกเร้า แต่ไม่ยอมให้ปลดปล่อยก็ยิ่งขุ่นเคืองหนักขึ้นไป
อีก ในเมื่อเขาไม่ยอมหยุดแกลังกัน ฝ่ามือเล็กจึงเตรียมจะขยับลงไป
ด้านล่างเพื่อปลดปล่อยความทรมานนี้ให้ตัวเอง

เผียะ!

แต่หญิงสาวก็สะดุ้งเมื่อข้อมือนั้นถูกปิดออกจนได้ยินเสียง แม้
ไม่รุนแรงนัก แต่ผิวขาวจั๊วะก็ปรากฏเป็นรอยแดงให้เห็น

“...ครีมเจ็บ”

น้ำตาเม็ดกลมของคณิกุลลงโทษร่วงเฝาะทันทีเมื่อข้อมือทั้งสอง
ข้างถูกรวบไว้ด้วยมือใหญ่เพียงข้างเดียวของเขา เธอเจ็บ แต่ไม่ใช่ความ
เจ็บทางร่างกาย เป็นความเจ็บใจเพราะต่อกรผู้ชายคนนี้ไม่ได้ต่างหาก

“เพราะเธอดื้อ”

คณิกุลกระซิบบอก คำพูดเจือด้วยความเอ็นดูกึ่งขบขัน ชายหนุ่ม
ก้มมองใบหน้าบึ้งตึงของคนในอ้อมแขนด้วยความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูก
ดวงตาคู่สวยของเธอยังจ้ำจี้ขึ้นด้วยหยาดน้ำตาเพราะถูกเขาขัดใจ แถม
เมื่อครู่ยังคิดจะช่วยตัวเองต่อหน้าเขาอีก

ทั้งที่เจ้าตัวเพ็งบอกว่าจะเชื่อฟัง แต่การกระทำนั้นกลับตรงข้าม
อย่างสิ้นเชิง

ข้อมือเล็กของเด็กดี้อถูกรวบไว้แล้วดึงมาชิดอก คณิณสัมผัส
ได้ถึงลมหายใจร้อนผ่าวของหญิงสาวที่พิงชบอยู่บนนั้น มันร้อนและ

บ่งบอกถึงความต้องการที่มากเกินไป ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังใจร้ายที่ไม่มอบ
มันให้เธอ

ฝ่ามือใหญ่ของชายหนุ่มลูบรอยแดงจางๆ อย่างปลอบโยน นุ่ม
ไบหน้าลงไปแนบชิดคนที่ยังส่งเสียงสะอื้นแผ่วเบาในอ้อมแขน จูบซับ
ไปตามผิวแก้มนุ่ม ไหล่จูบไปตามลำคอระหงที่เปลือยเปล่าอวดสวยตา
ก่อนจะกดริมฝีปากชิมความหอมและฝากร่องรอยสีกุหลาบไว้บนนั้น
เพื่อประกาศความเป็นเจ้าของ

ถูกใจ

หลงใหล

และเสพติด

คุณณัฐคิดว่ากำลังถลำลึกกับหญิงสาวตรงหน้ามากแค่ไหน เป็น
ความรู้สึกรุนแรงที่แม้แต่ตัวเขายังคาดเดาถึงจุดสิ้นสุดไม่ได้ ในเมื่อ
ทุกสัมผัสจากเธอล้วนเป็นสิ่งที่เขาพอใจและปรารถนา

คุณณยอมรับว่าเขาไม่ใช่ผู้ชายที่ดีพร้อม เขาเป็นนักธุรกิจที่ใน
หัวเต็มไปด้วยคำตอปกแทนและผลประโยชน์ เรื่องพวกนั้นเหมือนอยู่ใน
สายเลือด เขาถูกสอนมาให้แข็งแกร่งและเด็ดขาด เพราะหากไม่ทำ
อย่างนั้นก็คงไม่มีวันคุมธุรกิจให้เติบโตต่อไปได้ แต่เรื่องทุกเรื่อง
ย่อมมีข้อยกเว้นเสมอ ข้อยกเว้นที่ไม่อยากยอมรับ แต่ก็ไม่เคยปฏิเสธ
ได้

ผู้ชายที่คิดแต่เรื่องผลกำไรอย่างเขามีเรื่องอื่นให้คิดถึงตั้งแต่เปิด
รับใครบางคนเข้ามาในชีวิต และคนคนนั้นก็กำลังสั่นเทาอยู่ในอ้อม
แขนของเขาในตอนนี้อยู่

“เสียวเธอ”

คำถามแสนยั่วเย้าถูกเอ่ยขึ้นเมื่อเนื้อตัวสั่นๆ ของหญิงสาวขยับ
เข้ามาหาพร้อมปลายนิ้วที่จิกเกร็งลงบนท่อนแขนของเขาเพื่อระบาย
อารมณ์บางอย่าง คุณณระบายนัยยะ ไม่โกรธเคืองการกระทำนั้น

ตรงกันข้ามเขาก็มองกระซิบถามย่าเอาคำตอบ

“ว่าไง เสียวหรือเปล่า”

เขารู้ดีว่าอีกฝ่ายกำลังทรมาน ถึงอย่างนั้นก็ยังใจร้ายมากพอที่จะกดปลายนิ้วลงกับความอ่อนไหว ทั้งที่กายเล็กนั้นกำลังร้อนรุ่ม

“อ๊ะ...อ้อ”

เสียงครางหวิวของคนในอ้อมแขนลอดออกมาให้ได้ยินแทนคำตอบ ในขณะที่สะโปกกลับถอยหนีปลายนิ้วของเขาที่ลากไปตามขาเร็ว

มันเสียว...

เธอเสียวแทบขาดใจ แต่กลับไม่ยอมเอ่ยคำพูดนั้นออกไปให้คนแก่จะได้ยิน

ครีมาซ้อนตามองคนใจร้ายที่ยังรังแกกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า มือของเธอพยายามจะแตะต้องส่วนอ่อนไหว แต่ก็ถูกหยุดไว้พร้อมทั้งได้ยินเสียงหัวเราะแผ่วคล้อยจะยั่วเย้า ทว่าสายตาที่เขามองกันกลับทำให้ร่างกายเธอสะท้านเพราะความหวิว

“ทนไม่ไหวแล้วหรือ”

ยอมรับว่าเธอไม่สามารถต้านทานสายตาของเขาได้เลยสักครั้ง สายตาร้อนแรงที่พร้อมจะแผดเผาเธอด้วยความปรารถนา ครีมาจึงเลือกมองไปอีกทาง ทว่าการกระทำนั้นกลับทำให้เจ้าตัวต้องหวีดร้องเมื่อของเล่นชิ้นเล็กถูกดึงออกแล้วแทนที่ด้วยข้อนิ้วแข็งแกร่ง

“อีก!”

เปล่งเสียงครางได้เพียงครั้งคำก็ถูกคนด้านหลังจับใบหน้าไปปรับจูนร้อนแรงและหนักหน่วง ปลายลิ้นร้อนของคณิดแตะชิมแผ่วเบา ก่อนจะกดแทรกเข้ามาในโพรงปาก หยอกเย้าคนในอ้อมแขนให้มัวเมาไปกับสัมผัสนั้น ขณะเดียวกันปลายนิ้วแข็งก็ขยับถี่เร็วบนกลีบเนื้อนุ่ม จนร่างเล็กตื่นเร้า หญิงสาวพยายามขยับสะโปกหนีเพื่อลดความเสี่ยง

ที่จุใจหนักหน่วง แต่แน่นอนว่าคณินไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้น

เขตรึงฝ่ามือใหญ่บนสะโพกแล้วบีบลงน้ำหนัก ไม่ต่างจากมือ
อีกข้างที่ยังขยับถี่ก่อนจะกดแทรกนิ้วร้อนฝ่าลงไปในความอ่อนไหว
จนสัมผัสได้ถึงโพรงร้อนที่ตอдрัด

คนตัวสูงคำรามในลำคอ แรงตอดถี่ทำเอากายท่อนล่างของเขา
ปวดหนีบจนแทบทนไม่ไหว กลีบปากอวบอุ้มของเธอถูกบดขยี้อีกครั้ง
หลังจากนั้นเสียงคำรามทุ้มพราวของชายหนุ่มก็ดังสลับกับเสียงคราง
กระเส้าของคนในอ้อมแขนที่ยัดตัวเกร็งขึ้นยามฝ่ามือเขาแตะต้อง
สัมผัส

“อ้อ!” ครีมาเกร็งตัวเมื่อปลายนิ้วสอดลึกเข้ามาถึงจุดกระสัน
เธอลิงกับฝั่งคมเขี้ยวลงบนท่อนแขนของอีกฝ่ายเพื่อระบายความเสียด
เสียวที่ไปรวมอยู่ตรงจุดนั้น

สมองของเธอขาวโพลนไปหมด เพราะสัมผัสหนักหน่วงที่ปลุก
เร้าเล่นเอาทั้งร่างกระตุกสั่น ริมฝีปากที่เพ่งได้รับอิสระอ้าค้าง กิน
อากาศเข้าปอด แล้วในเสี้ยววินาทีถัดมาเสียงหวีดหวนก็ดังขึ้นอีกครั้ง
เมื่อส่วนอ่อนไหวถูกปลายนิ้วแกร่งแทรกเพิ่มเข้าไปอีกหนึ่งนิ้ว

“อ้อ คะ...คุณคณิน”

ลมหายใจของคนถูกรุกรานถี่กระชั้นพร้อมกับที่ความอ่อนนุ่ม
บีบรัดตัวของเขาไม่หยุด เธอพยายามหนีบท่อนขาเข้าหากันเพราะ
ความทรมานที่โถมตีเข้ามา ทว่าคนตัวสูงกลับขัดขวางโดยขยับนิ้วถี่จน
เธอแทบจะเสรีจสม ครีมาพรวดเรียกชื่อคนตัวสูงด้วยเสียงสั้นกระเส้า
ยั่วชวนจนเจ้าของชื่อแทบจะดิ้งปลายนิ้วออกแล้วกดแทรกส่วนใหญ่โต
ที่เหยียดขยายจนปวดร้าวเข้าไปแทน

คณินก้มลงสูดดมความหอมหวานของผิวกายเนียนละเอียด ชุก
ใช้ใบหน้าและปลายจมูกอยู่กับคอขาวแล้วกดคลึงอย่างต้องการระบาย
อารมณ์พลุ่งพล่าน นักเข้าก็ดูตึงเบาๆ ปลุกเร้าสติดคนตัวเล็กกว่าให้

กระเจิดกระเจิง เขาจับใบหน้าเรียวให้เงยขึ้นรับจูบร้อนแรงอีกครั้ง ในขณะที่ฝ่ามือก็เพิ่มความเร็วจนเธอต้องเกาะแขนเขาแน่น

เสียงสูดปากร้องครางของหญิงสาวดังขึ้นเมื่อถูกรังแกอย่างหนัก ทั้งด้านบนและด้านล่าง ร่างกายขยับดิ้นเพราะข้อนิ้วใหญ่หนาที่ขยับเข้าออกไม่เว้นจังหวะให้หายใจ เธอเสียวจนน้ำตาปริ่มจะไหล ยิ่งถูกอีกคนควานนิ้วบนจุดกระสัน สะโพกกลมกลิ้งก็แทบลอยไม่ติดพื้น

อยากร้องให้ออกมาด้วยความทรมานเพราะถูกรังแก ทว่าร่างกายกลับแอ่นเข้าหาสัมผัสร้ายกาจของเขาซ้ำๆ

คริมายังพยายามเบียดท่อนขาเข้าหากัน แต่ก็ถูกเขาปิดอก คณิณกดขาเธอลงด้วยมือที่ว่างก่อนจะขยับมืออีกข้างอย่างจงใจแกล้งกัน แล้วยังท่อนเนื้อร้อนที่เสียดสีอยู่ด้านหลังนี้อีก เธอรู้สึกว่ามันเหยียดขยายกว่าตอนใช้ริมฝีปากครอบครองเสียอีก อีกทั้งยังร้อนจัดจนสัมผัสได้ถึงความปรารถนาที่รุนแรงของเจ้าตัว

“ครีมไม่ไหว อะ...อ้า”

หญิงสาวหลุดเสียงร้องลั่น ร่างกายกระตุกสั่นซ้ำๆ เมื่อความทรมานกำลังจะถูกปลดปล่อย ดวงตาของเธอเบลอเพราะความเสียว กระสันที่โถมตีอย่างหนัก ร่างกายร้อนจัด แล้วก็ต้องขยุ้มผ้าปูที่นอนเสียดยับย่นเมื่อรู้สึกได้ถึงความคับแน่นของผนังด้านในที่ตอดรัดถี่เร็ว ดุดดิ่งข้อนิ้วแข็งไม่ให้ไปไหนจนได้ยินเสียงคำรามท่มต่ำจากคนด้านหลัง

ปลายเท้าเรียวของเธอบิดไปมาตามผ้าปูที่นอนเมื่อเขาดันข้อนิ้วเข้าอีกจนสุดความลึกแล้วขยับถี่เร็ว หญิงสาวดิ้นพรวด ร่างกายกระเด็นแทบไม่ติดพื้น น้ำหวานเหนียวใสไหลเยิ้มจนได้ยินเสียงเฉอะแฉะตามจังหวะที่เขาขยับนิ้วเข้าออก

“อ๊ะ! ไม่ไหว ครีมไม่ไหว”

นั่นยิ่งเปิดทางให้เขาทำรุนแรงกับเธอมากขึ้น ในจังหวะสุดท้าย

หญิงสาวก็หัวเราะเสียงดังเมื่ออารมณ์ถูกดึงขึ้นสูงจนสมองชาวโพลน ปลดปล่อยน้ำหวานออกมาเปรอะเปื้อนตามข้อนิ้วของเขา ครีมาหายใจอ่อนแรงเพราะความรู้สึกที่แตกซ่าน แต่ยังไม่ทันได้หยุดพัก ชายหนุ่มก็จับร่างเธอให้คว่ำลงในท่าคุกเข่า หันหลังให้เขาในขณะที่เจ้าตัวกุดแทรกความร้อนฝ่าเข้ามาลึกสุดในคราวเดียว

“อีก!”

ใบหน้าสวยหวานของคนเด็กกว่าชบลงกับหมอนแล้วส่ายไปมาอย่างหมดเรี่ยวแรง ปลอ่ยให้อีกฝ่ายตักตวงรีดเค้นความหอมหวานจากตัวเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า กายเล็กโยกคลอนเพราะจังหวะดุ้นจากคนด้านหลัง

คณินเคล้นคลึงสะโพกจนเกิดรอยแดงเพราะความมันเยี้ยว เห็นตัวเล็กๆ แบบนี้แต่ทุกสัดส่วนของเธอดันปลูกเร้าอารมณ์บิขของเข้าได้ดีสุดๆ

อย่างที่บอก ร่างกายของเขาและครีมาเข้ากันได้ดีจนจินตนาการไม่ออกเลยว่า เขาจะหาผู้หญิงคนไหนมาแทนที่เธอได้ และแน่นอนว่า มันไม่อยู่ในแผนตั้งแต่แรก

“ขยับให้ฉันหน่อย”

ไม่ใช่ประโยคขอร้อง แต่เป็นประโยคคำสั่ง เพราะทันทีที่ว่าจบ เจ้าของสะโพกแน่นตึงก็หยุดการกระทำลงเสียดื้อๆ คณินขบความแน่นผืนปลอ่ยให้ความอ่อนนุ่มบีบรัดท่อนเนื้อจนปวดร้าว แต่ก็ไม่ยอมเคลื่อนขยับ ร่างกายเขาต้องการมากกว่านี้ และเขาอยากให้เธอเป็นฝ่ายทำ

“...อืม”

ทันทีที่ร่างเนียนค่อยๆ ขยับสะโพกเข้าหา เสียงคำรามห่มดำของชายหนุ่มก็ดังขึ้นด้วยความพอใจ เขาปลอ่ยให้อีกฝ่ายทำตามใจไม่คิดห้าม ครีมาทิ้งตัวลงกับที่นอนในขณะที่สะโพกยกลอยเด่นชัด หญิงสาว

เปลวกลืนน้ำลายเมื่อเห็นขนาดที่เหยียดขยายเต็มขึ้น และเมื่อคิดว่า
ส่วนนั้นกำลังจะทำให้เธอเสร็จสมอีกครั้ง ความอ่อนนุ่มกลางกายก็
ปีบรัดจนแข็งชาล้น

“อ๊ะ”

เพียงแค่ขยับแผ่วเบา ความแข็งแกร่งก็แทรกลึกเข้าไปในกายอีก
ทำเอาเธอจุกแน่นไปหมด มันทั้งร้อนและใหญ่โต ยิ่งยามที่ส่วนปลาย
หยักครูดกับผนังด้านใน ท่อนขาที่ใช้พยุงร่างกายไว้ก็สั่นจนแทบจะหลุด
ลงเสียด้วย ครีมาหอบกระเส้า แทบไม่มีแรงขยับเพราะความคับแน่น
ที่จุกใจอย่างหนัก มันทั้งจุกแน่นและเต็มล้น แต่ในขณะเดียวกันเธอก็
ต้องยอมรับว่าพอใจกับทุกสัมผัสของเขา

“อย่ายั้วฉันทัน”

หญิงสาวคงไม่รู้ว่าการกระทำนั้นกำลังจะทำให้คนมองเป็นบ้า
คณินแทบคลั่งตอนได้เห็นเรือนร่างสมส่วนค่อยๆ กลืนกินร่างกายของ
เขา เธอขยับแผ่วเบาดูยั้วยวน ใบหน้าแดงจัดที่เหมือนจะร้องไห้เพราะ
ความต้องการก็ทำเอาเขาไม่อยากจะอดทน คณินอยากกระแทกท่อน
กายร้อนผ่าวเข้าออกในกายเธอซ้ำๆ

“ครีม...อีก”

“เธอทำอะไร” คณินหัวเราะในลำคอกับแววตาซุกซนปนตื่น
ตระหนก ก่อนจะวาดท่อนแขนลงกับเอวคอดเล็กแล้วกระซอกเข้าหา
แก้มกายร้อนจัดของตัวเองอย่างต้องการกลืนกลืน

“ตอบฉันหน่อยเดี๋ยวกี้”

กายแกร่งโน้มลงไปได้ไกล กระซิบเสียงห่มพร่าชิดลำคอขาก่อน
จะขบเม้มดูดดุน ฝ่ามือก็ยังลูบไล้อยู่กับสะโพกกลมแล้วเคล้นขยำ เขา
แก้งคงวสะโพกไปมาแล้วก็ได้ยินเสียงหวีดหวนจากคนใต้ร่างแทบ
จะทันที ชายหนุ่มยกยิ้มพอใจ ยิ่งถูกบีบรัดแน่นมากเท่าไร เสียงคำราม
ห่มต่ำก็ยิ่งดังขึ้น

ถึงอย่างนั้นก็ยังกลั่นแกล้งอีกฝ่ายโดยถอนตัวตนออกจนเกือบ
สุดแล้วเปียดกระแทกลงไปสุดแรง

“อ้า!”

คริมาสายหน้าลงกับหมอน เสียงร้องแหบแห้งเพราะอีกคนไม่
ออมแรงให้กันแม้แต่หน่อย ถึงอย่างนั้นร่างกายของเธอก็กลับตอบสนอง
ทุกสัมผัสร้อนแรงอย่างถือดี ความหวมไหวรุนแรงแทรกซึมทุกอณูเนื้อ
ผิวกายขาวจั๊ดของเธอเปลี่ยนเป็นแดงเรื่อทั้งจากความร้อนของไฟ
ปรารภณาและสัมผัสของฝ่ามือที่บีบเค้นหนักหน่วง ก่อนจะต้งหวีด
ร้องเสียงดังอีกหนเมื่อคนตัวสูงโน้มกายเข้าทาบทับ

ความร้อนแรงส่งผลให้คนตัวเล็กตื่นเร้าเมื่อร่างหนาคร่อมทับ
แล้วโถมกายเข้าไปเป็นจ้งหะหนักหน่วง สะโพกหนาของชายหนุ่ม
กระแทกเข้าออกถี่เร็วไม่เว้นช่วง ยิงอยู่ในท้านี้เธอยังรับรู้ถึงสัมผัสล้าลึก
และแนบแน่น สอดลึกยิ่งกว่าทุกครั้ง แต่คนด้านหลังกลับไม่ผ่อนปรน
ให้กันแม้แต่หน่อย

คณินยังเร้งจ้งหะพร้อมทั้งหยัดกายเข้าลึก ท่อนแขนแข็งแรง
โอบเอวคอดเพื่อยึดไว้ก่อนจะโถมแรงเข้าไปใส่ทั้งวบหวมและดุตันจน
ได้ยินเสียงคราง

ร่างกายของคนทั้งคู่สอดประสานกัน หลอมรวมทุกความ
ปรารภณาเข้าด้วยกันเป็นสัมผัสร้อนแรง คณินปรนเปรออีกฝ่ายด้วย
จ้งหะดุตันอย่างทีเจ้าตัวชอบ ก่อนเขาจะหยัดกายเข้าไปในหนักๆ อีก
สองสามครั้งแล้วปลดปล่อยของเหลวเหนียวข้นให้ฉ็ดพ่นลงบนแผ่น
หลังขาวเนียน

“อ้า!”

คณินรีดเค้นมันออกมาทุกหยาดหยด ก่อนร่างใหญ่หนาของ
ชายหนุ่มจะชวนซบลงบนร่างเล็กๆ แล้วดึงเธอเข้าไปในอ้อมแขน โอบ
กอดร่างกายของเธอเอาไว้ด้วยสัมผัสของเขาดลลื่นทั้งคืน

เช้าวันศุกร์กับการจราจรติดขัดดูเหมือนจะเป็นเรื่องปกติสำหรับประเทศนี้ ไม่สิ...ไม่ใช่แค่วันนี้ แต่เป็นทุกวันที่ผู้คนล้วนต้องเสียเวลาไปหลายชั่วโมงบนท้องถนน ซึ่งผู้คนที่ว่านั้นก็รวมสามชีวิตที่ติดแหง็กอยู่ในรถตอนนี้ด้วย

“วันนี้บอสมีประชุมตอนสิบโมงถึงสิบเอ็ดโมงนะคะ แล้วก็เที่ยงครึ่งมีนัดเซ็นสัญญากับคุณอนันต์ ครีมจองร้านอาหารไว้ให้แล้วค่ะ”

เจ้าของเสียงเรียบร็อยนำฟังเอ่ยขึ้น ถือเป็นเรื่องปกติไปเสียแล้วที่ครีมาจะใช้เวลาในช่วงนี้ย้ำตารางงานประจำวันให้เจ้านายฟังอีกครั้ง นอกเหนือจากที่เธอแจ้งไว้ผ่านอีเมลในทุกต้นสัปดาห์ ที่ต้องทำเช่นนี้ก็เพื่อป้องกันความผิดพลาดรวมถึงอัปเดตตารางต่างๆ ของเขาให้เป็นปัจจุบันที่สุด

“แล้วตอนเย็นล่ะ”

“ตอนเย็นว่างค่ะ ไม่ได้มีนัดที่ไหน”

“อืม”

บทสนทนาระหว่างกันจบลงเพียงสั้นๆ ก่อนเจ้านายหนุ่มจะหันกลับไปมองชาร์ตในไอแพดเครื่องเดิมต่อ ส่วนหญิงสาวก็ขยับห่างออกมาเล็กน้อยเมื่อเสร็จสิ้นหน้าที่ของเลขานุการ

ครีมาขยับนั่งตัวตรงพลาจกระชับคอเสื้อที่สวมอยู่ให้เข้าที่เข้าทาง กลั้ววาร์รอยที่อีกฝ่ายทำไว้เมื่อคืนจะมีใครสังเกตเห็นเข้า มั่นคงไม่เหมาะสมนัก และเธอรู้ดีว่าควรระวังตัว

นอกจากความคลุมเครือของสถานะระหว่างกันแล้ว แน่นนอนเรื่องราวของเธอและท่านประธานหนุ่มก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเปิดเผยในบริษัท มีเพียงผู้ช่วยและเพื่อนสนิทอย่างมณาสเท่านั้นที่รู้ทุกอย่างมาตั้งแต่ต้น ครีมาคิดว่านั้นเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว เธอไม่ได้น้อยเนื้อต่ำใจอะไร เพราะรู้สถานะของตัวเองดี และไม่คิดเรียกร้องสิ่งที่ไม่มีความเป็นไปได้เป็นเจ้าของ

ทุกวันนี้สิ่งที่เธอได้รับจากเขาก็มากพอแล้ว ทั้งเงินเดือนจากการทำงานประจำ แล้วยังค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่เขามอบให้ด้วยความพิศواسมันมากพอให้เธอใช้ชีวิตได้อย่างไม่เดือดร้อน

นอกจากนั้นคุณณียังสอนเรื่องการลงทุนต่างๆ ให้เธอด้วย ไม่ว่าจะเป็นการลงทุนในหุ้นหรือการซื้อขายกองทุนเพื่อให้ได้ผลตอบแทนที่คุ้มค่า การใช้เงินต่อเงิน ให้เงินทำเงิน วิถีเหล่านั้นเธอก็เรียนรู้มาจากเขา แน่نونว่าได้ผลตอบแทนอย่างคุ้มค่า

ทุกอย่างมากมายจนคิดว่าต่อให้ไม่ได้อยู่ตรงนี้แล้ว เธอก็ใช้ชีวิตต่อได้อย่างไม่ลำบาก ถ้าวันไหนที่หน้าที่ของเธอจบลง การเดินทางออกจากชีวิตของเขาคงไม่มีผลในเรื่องนี้ จะมีก็แต่กับหัวใจของเธอเท่านั้นที่คงได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงที่สุด

แต่ไม่ใช่เรื่องเศร้าอะไรหรอก บอกตามตรงว่าเธอใช้ชีวิตอย่างเตรียมพร้อมมาโดยตลอด ถ้าวันนั้นมาถึง เธอก็ได้แต่หวังว่าตัวเองจะสามารถใช้ชีวิตต่อไปอย่างไม่เจ็บปวดนัก หวังว่าจะมีความสุข แม้ว่าจะไม่มีความสุขบ้างแล้วก็ตาม

“คริม! ได้ยินที่ฉันพูดไหม”

“อ๊ะ! เมื่อกี้บอสว่าอะไรนะคะ”

คริมสะดุ้ง เสียงเข้มของเจ้านายปลุกคนที่อยู่ในภวังค์อย่างเธอให้รีบหันไปมอง และเห็นว่าเขาเองก็มองเธออยู่ก่อนแล้ว

“เมื่อเช้าเธอไม่ได้ทานข้าว”

“คะ?”

“หิวหรือเปล่า”

คำถามนั้นไม่เพียงเฉลยให้คนฟังเข้าใจ แต่ยังทำให้สารถีนุ่มด้านหน้ายักยืมซ้ำอีกด้วย แต่ไม่นานผู้ช่วยคนสนิทก็ถูกสายตาดูดันของเจ้านายตัวดมมองเป็นเชิงว่า ‘เจียบปากไป’ มนภาสจึงทำเพียงยืมบางแล้วหันไปสนใจขับรถต่อ ถึงอย่างนั้นก็ยังอดคิดไม่ได้ว่า

‘คนปากแข็งนี่เอาอะไรมางัดก็ไม่ออกจริงๆ’

คริมายันหัวคิ้วเล็กน้อยเพราะไม่เข้าใจสายตาฟาดพันของทั้งคู่ ก่อนหญิงสาวจะรีบหันไปตอบคำถามเจ้านายอย่างเป็นปกติ

“ยังไม่หิวค่ะ เดี๋ยวไปถึงบริษัทครีมน้อยแวะซื้อในคาเฟ่ก็ได้” มีบ้างในบางวันที่เธอไม่ได้รับประทานอาหารมาจากบ้านใหญ่ เพราะยังเข้าเกินไปจึงไม่รู้สึกลึกหิว อาศัยมาซื้อของกินเล่นที่นี้ และบางทีก็ถือโอกาสซื้อกาแฟแก้วโปรดสำหรับเจ้านายด้วย

“ตามใจ”

เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ จากคนด้านหน้า เธอจึงส่งยิ้มไปให้ แม้จะไมู้ความหมายของเสียงหัวเราะนั้นก็ตาม

วันนั้นมณฑาสาสามาเป็นสาวถีขับริถให้เนื่องจากพวกเขาต้องเข้าบริษัทพร้อมกันแต่เช้า เจ้าตัวให้เหตุผลว่าไม่อยากเปลืองน้ำมันรถตัวเอง แต่เธอคิดว่าเขาคงแกล้งกวนโมโหเจ้านายไปอย่างนั่นเอง

“แวะซื้อกาแฟให้ฉันด้วยแล้วกัน”

“ได้ค่ะ” หญิงสาวรับคำ ในขณะที่ครุ่นคิดถึงบริษัทที่พวกเธอกำลังจะไปถึง

เคเธอกรุปเป็นบริษัทยักษ์ใหญ่ที่นอกจากเงินเดือนสูงลิ่วแล้วสวัสดิการต่างๆ ยังครบครันและเป็นเลิศ นอกจากนั้นยังมีสิทธิพิเศษอีกหลายอย่างสำหรับพนักงาน คริมาคิดว่าเธอโชคดีมากที่ได้เข้าทำงานที่นี้

เธอเรียนจบด้านภาษาซึ่งการทำหน้าที่เลขานุการนั้นค่อนข้างใช้ทักษะด้านนี้ก็จริง แต่ทักษะด้านอื่นของเธอเรียกได้ว่าแทบจะเป็นศูนย์ เธอต้องเรียนรู้ใหม่ทั้งหมด ต้องทำงานละเอียดและรอบคอบ ใช้เซนส์ในบางครั้ง ต้องรู้รอบแม้กระทั่งเรื่องร้านอาหาร การเลือกของขวัญสำหรับลูกค้า รวมถึงรายละเอียดยิบย่อยอีกหลายอย่างที่สำคัญไม่แพ้กัน ที่ผ่านมาเธอพยายามอย่างหนักเพื่อเรียนรู้และทำหน้าที่ตรงนี้อย่าง

เต็มที กระทั่งได้รับการยอมรับในที่สุด เพราะขนาดผู้ช่วยคนเก่งยังชม
จนเธอปลาบปลื้มไปหลายวัน

“เอาละครับ ในที่สุดก็ถึงสักที” ผู้ช่วยทุกตำแหน่งเอ่ยอย่าง
อารมณ์ดี มนภาสขำเลียงมองกระจกมองหลังเล็กน้อย ทำที่เป็นไม่
สนใจดวงตาดูเข้มของเพื่อนที่มองมาแทบถลน

มันจะอะไรนักหนากับการที่เขาแค่นั่งไปยิ้มกับ ‘คน’ ของมัน
เปื้อนคนขึ้นหว!

หลังจากติดแหง็กบนท้องถนนมานาน ในที่สุดรถยนต์คันหรูก็
เลี้ยวเข้าสู่เขตอาคารที่มีสถาปัตยกรรมโดดเด่น พอมาถึงบริษัทครีมา
ก็รีบขออนุญาตเจ้านายเข้าไปซื้อชุดอาหารเช้าง่ายๆ ในคาเฟ่ที่มีไว้
บริการพนักงาน

“คุณมาร์คเอาอะไรไหมคะ ครีมเลี้ยงเอง”

เธอหันไปถามผู้ช่วยคนสนิทของเจ้านายซึ่งได้รับหน้าที่ให้มา
ช่วยถือของ แม้เธอจะยืนยันไปแล้วว่าไม่ยอมรับกววนและถือขึ้นไปเอง
ได้ มันไม่ได้มากมายเลยสักนิด แต่สายตาดูๆ ของคนเป็นนายก็มอง
อย่างกดดัน สุดท้ายเธอจึงต้องทำตามอย่างเลียงไม่ได้

“ไม่เป็นไรดีกว่าครับ”

“เป็นอเมริกาโนเย็นแล้วกันนะอะ”

เพราะรู้ว่าเขาจะปฏิเสธ คนเอ่ยถามจึงมัดมือชกสั่งเครื่องดื่ม
แก้วโปรดให้โดยไม่ถามความเห็นเป็นครั้งที่สอง ส่วนคนถูกมัดมือชก
ก็ได้แต่อมยิ้มขำด้วยความจำยอม เขาไม่แปลกใจเท่าไรที่เจ้านายจะ
‘หลง’ หญิงสาวคนนี้มากขึ้นทุกวัน

มนภาสทำงานเป็นผู้ช่วยของคณินมาหลายปีและที่สนิทชิดเชื้อ
เช่นนี้เพราะเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่เด็ก เรียกได้ว่าลืมหืมมาด้วย
กันตั้งแต่เกิด แต่คนส่วนใหญ่ไม่ค่อยรู้ เขาเองก็ไม่ใช้คนชอบป่าว
ประกาศอะไร เวลาอยู่ในบริษัทจึงรับหน้าที่เป็นเพียงผู้ช่วยคนสนิท หรือ

เรียกว่า ‘เจเนอรัลเบี’ ของคุณนั้นแหละ

และที่จริงแม้เขาไม่ใช่คนชอบพูดไปเรื่อย แต่ถ้าจะให้เล่าถึงความเปลี่ยนแปลงของเจ้านายว่าหลังจากเปิดรับ ‘ใครบางคน’ เข้ามาในชีวิตแล้วเปลี่ยนไปอย่างไรบ้างนั้น เขานั่งเล่าได้เป็นวันๆ เลยทีเดียว

“มาครับ ผมช่วย” มนภาสปรีเข้าไปหาหญิงสาวหลังเจ้าตัวพยายามหอบหิ้วข้าวของจนเต็มไม้เต็มมือ

“ส่งมาเถอะครับ ถ้าบอสมาเห็นเดียวผมถูกเตะโด่งออกจากบริษัทพอดี” เขาวាយมือ มองหญิงสาวที่ยืนบางส่วนมาให้ แต่ก็ยังมีบางส่วนที่เธอถือไว้เอง เขาส่ายหน้าช้าๆ ก่อนจะขยเอามามือไว้ทั้งหมด เพราะขึ้นเจ้านายคนดูมาเห็นว่าเขาละเลยหน้าที่มีหวังโดนสายตาฟาดฟันไม่หยุดแน่นอน

“ใครจะไปไล่คนเก่งแบบคุณมาร์คออกได้ล่ะคะ ไม่มีทางหรอกน่า”

ถ้าเป็นเรื่องอื่นมนภาสคงไม่เถียง แต่ถ้าเป็นเรื่องนี้เขาไม่มั่นใจเท่าไร

“ถ้าเป็นเรื่องคุณ หมอนั่นน่าจะไม่ปล่อยผมแน่” ชายหนุ่มบ่นพึมพำกับตัวเอง แต่คงดังไปหน่อย

“คุณมาร์คทำอะไรนะคะ”

“อ้อ เปล่าครับ ผมบอกว่ารีบขึ้นไปดีกว่า เดี่ยวบอสจะรอนาน”
ว่าแล้วก็เดินนำไปยังลิฟต์ คริมามองตามคนตัวสูงอย่างไม่เข้าใจนัก แต่สุดท้ายก็หลุดยิ้มเมื่อเห็นเจ้าตัวกวักมือเรียก

ลิฟต์ส่วนตัวของผู้บริหารชั้นมาหยุดบนชั้นยี่สิบสามซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของตึก เป็นพื้นที่สำหรับท่านประธานและผู้บริหารระดับสูงโดยเฉพาะ ส่วนเลขานุการอย่างเธอมีโต๊ะทำงานตั้งอยู่ในห้องของท่านประธานอีกที

“ขอบคุณนะคะ”

ครีมาเอ่ยขอบคุณเบาๆ หลังช่วยเปิดประตูให้คุณผู้ช่วยเพราะเจ้าตัวถือข้าวของของเธอไว้เต็มสองมือ ทว่ายังไม่ทันได้ช่วยเอาไปวางบนโต๊ะ ผู้เป็นเจ้านายที่มองลอดมาจากกระจกใสก็เปิดประตูออกมาจากห้องแล้วเดินตรงเข้ามาหา

“วางเสร็จก็ออกไปได้แล้ว มึงงานต้องทำไม่ใช่หรือไง”

“ครับๆ คุณเจ้านาย ผมมึงงานต้องทำอีกเยอะเลย”

คนหนึ่งออกคำสั่งเสียงเรียบ ส่วนอีกคนก็รับคำสั่งด้วยน้ำเสียงกวนประสาท ภาพที่ทั้งสองฟาดฟันกันด้วยสายตาเนื้อเป็นเรื่องปกติสำหรับคนมองอย่างเธอไปแล้ว ครีมาส่ายหน้าช้าๆ ไม่รู้ทำไมเจ้านายของเธอถึงขม่นอีกคนนัก เห็นเวลาทำงานด้วยกันสองคนก็ปกติดี แต่พอมีเธออยู่ด้วยทำไมบรรยากาศเป็นแบบนี้ไม่รู้

หลังผู้ช่วยคนสนิทออกไปแล้ว ห้องทั้งห้องก็กลับสู่ความเงียบอีกครั้ง ทว่าไม่นานคนเป็นเจ้านายก็เอ่ยขึ้น

“รีบกินซะสิ”

เลขานุการสาวรับคำสั่งแล้วนั่งลงบนโซฟาในห้องอย่างไม่อดออด เพราะเริ่มหิวแล้ว เธอหยิบแซนด์วิชที่ชื้อออกมากัดเติมคำ อีกมือประคองแก้วโกโก้ร้อนขึ้นมาจิบ โดยไม่รู้ว่าท่าทางเริ่ดอ่อยของตัวเองนั้นตกอยู่ในสายตาใครบางคนมาตั้งแต่ต้น

“เกือบลิ้ม นี่กาแฟร้อนของบอสค่ะ”

กว่าเธอจะนึกได้ก็ตอนที่กัดแซนด์วิชไปเกือบครึ่งชิ้น คณินกดยิ้มมุมปาก แต่ไม่นานสีหน้าก็กลับมาเรียบเฉยเช่นเดิม เขารับแก้วกาแฟจากมือเล็กของเธอที่ยื่นให้ กลืนของมันหอมฟุ้งไปทั่วห้อง และน่าแปลกที่คนเป็นเจ้านายอย่างเขากลับเลือกทั้งตัวนั่งลงช้าๆ คนที่เริ่ดอ่อยกับอาหารเข้า แทนที่จะกลับเข้าไปในห้องอย่างเช่นทุกวัน

‘เฮ้! ทำไมมานั่งตรงนี้ล่ะ’

แน่นอนว่านั่นเป็นเพียงเสียงในความคิด เพราะความจริงแล้ว
คือเธอนั่งเงียบกริบ

คริมากลับมางัดตัวตรง ถือแซนดวิชที่กัดไปอีกครึ่งคำค้างไว้ในมือ ตอนนี้อย่างไม่ถึงเวลางานเธอก็ตั้งใจจะทำตัวอื้อระเหยลักพัก แต่ก็กระอักกระอ่วนอยู่ไม่น้อยเมื่อร่างสูงใหญ่เบียดเข้ามาใกล้จากด้านข้าง

บอกก่อนว่าถึงเธอและเจ้านายหนุ่มจะมีความสัมพันธ์ที่มากกว่าเจ้านายกับลูกน้อง แต่เวลาทำงานนั้นคุณณัฐจริงจังและเคร่งขรึม นอกจากครั้งนั้นที่ถูกเขาลงโทษจนเกือบเสียงาน เป็นครั้งแรกและครั้งเดียวที่เธอจะไม่มีทางให้เกิดขึ้นอีก เพราะเมื่อก่อนเวลาเธอทำผิดเขาก็ตักเตือนและให้คำแนะนำ พอทำดีก็จะชื่นชมและมีรางวัลให้เสมอ นั่นถือเป็นเรื่องดีมาก เพราะเธอเองก็ต้องการเรียนรู้และใช้ความสามารถในการทำงานอย่างเต็มที่เช่นกัน

“บอสทานแซนดวิชไหมคะ”

บรรยากาศของความเงียบที่ชวนให้อึดอัดทำเอาคนพยายามทำตัวลึบเล็กต้องเป็นฝ่ายเอ่ยถามเพื่อเริ่มต้นบทสนทนา ก็เจ้านายเล่นจ้องเธอเคี้ยวแซนดวิชไม่วางตาขนาดนี้ ต่อให้หิวจนได้บิเธอก็กลืนมันลงคอไม่ได้อยู่ดี

“อืม”

พอได้ยินเสียงตอบรับ คนเป็นเลขานุการก็รู้สึกจุกจุกความหาแซนดวิชที่ซื้อมาเมื่อหลายชิ้นแล้วยื่นให้ ทว่าความจริงนั้นคนขอไม่ได้อยากกินของในมือเล็ก แต่เป็นแซนดวิชน่าอร่อยที่อยู่นิปากของเธอต่างหาก

“ขอชิมหน่อย”

“ฮะ”

ร่างเล็กจ้อยของเลขานุการสาวถูกรวบไว้ ก่อนริมฝีปากร้อนจัด

ของเจ้านายหนุ่มจะทาบทองมาปิดด้วยความร้อนแรง คณินกวาดลื่นไปตามกลีบปากที่มีรสชาติหวานมันของครีมชอสติดอยู่ ดูดซึมแผ่วเบา ตรงนั้นก่อนจะแทรกลิ้นเข้าไปในโพรงปาก

เสียงครางอื้ออึงรวมถึงฝ่ามือเล็กๆ ที่ขยุ้มอยู่บนเสื้อไม่ได้ทำให้คนตัวสูงหยุดการกระทำแต่อย่างใด คริมาดั้นซลุกซลัก ทว่าก็ไม่ได้รับอนุญาตให้หลบหนีเมื่อเอวคอดถูกดึงเข้าหาแผงอกแน่นตึงของชายหนุ่ม ริมฝีปากถูกบิดเบียดจนสัมผัสได้ถึงลมหายใจร้อนผ่าว เจ้านายหนุ่มดูกลืนราวกับว่ามันอร่อยจนต้องวนเวียนจกซึมซ้ำๆ และกว่าแซนดิวชีนนั้นจะหมด คนในอ้อมแขนก็ถูกกินจนปากบวมแดงไปหมดเนื่องจากแรงขบกัดของคนตัวสูง

“อืม อร่อย”

ไม่เพียงแค่นั้น เจ้าของเสียงยังวกมาตวัดลิ้นเลียกลีบปากของเธอซ้ำเพื่อชิมทุกอย่างอีกหลายครั้ง ดูดย้าหนักๆ ราวกับไม่สามารถอดทนกับความอ่อนหวานนี้ กว่าจะได้รับอิสระและกลับเข้าไปทำงานได้ หญิงสาวก็ใช้เวลารวบรวมสติที่แตกกระเจิงอยู่หลายนาที

คณินเคร่งขรึมเรื่องงานก็จริง แต่เรื่องขยับรังแกเธอเขาก็จริงจังไม่น้อยไปกว่าเรื่องอื่นเลย!

วันนั้นทั้งวันคริมาตามติดเจ้านายพร้อมทั้งคอยทำหน้าที่
เลขานุการอย่างดีเยี่ยม กระทั่งช่วงเที่ยงที่เขาต้องออกไปพบคุณอนันต์ ซึ่งเป็นคู่ค้ารายใหญ่ที่คุ้นเคยและทำธุรกิจร่วมกันมานาน และเพราะทั้งคู่สนิทสนมกันเป็นการส่วนตัวอยู่แล้ว เธอจึงไม่ต้องตามไปด้วย

เที่ยงนั้นคริมาจึงสั่งอาหารดีลิเวอรี่มารับประทานแทนการลงไปศูนย์อาหารด้านล่าง ส่วนหนึ่งก็เพราะต้องการเคลียร์งานที่ยังค้างอยู่ด้วย

เวลาผ่านไปหลายชั่วโมงที่เลขานุการคนเก่งจ่อจ่ออยู่กับหน้าที่

ที่ได้รับมอบหมาย เธออ่านและตอบอีเมลซึ่งส่งมาวันละหลายสิบฉบับ รวมถึงฉบับที่กิจการงานเพิ่มเติมสำหรับเดือนหน้าที่เธอต้องวางแผน และทำเอาไว้ล่วงหน้า

พอเหลือบมองนาฬิกาอีกครั้งก็พบว่าตัวเองจ่อมจมอยู่กับมัน นานพอสมควร ตอนนี้เป็นเวลาเกือบบ่ายสามแล้ว แต่ภายในห้องยังคงเงียบสงบเนื่องจากเจ้านายยังไม่กลับเข้ามา ทว่าดูเหมือนคนที่เธอนึกถึงจะอายุยืนไม่น้อย เพราะทันทีที่ความคิดนั้นจบลง ประตูลงทำงานก็เปิดออก

“กลับมาแล้วหรือคะ”

เลขานุการสาวปรี๊ดเข้าไปหาคนตัวสูงพร้อมทำหน้าที่ เธอรับสูทตัวนอกที่เขาถอดออกมาถือไว้ ไม่แน่ใจว่าเป็นอากาศร้อนจัดจากภายนอกหรือว่าอะไรที่ทำให้คนตรงหน้าปลดกระดุมเชิ้ตที่สวมอยู่ออก แม้จะแค่สองเม็ด แต่คนมองก็เห็นแฉงอกแน่นอน

คริมาหันมองไปทางอื่น หัวใจเต้นตึกตักขึ้นมากะทันหัน ยิ่งได้ยินเสียงหัวเราะจากคนด้านหลัง หญิงสาวก็ถึงกับรีบก้มหน้า เธอเคยบอกหรือยังว่าคุณเป็นผู้ชายที่ใส่สูทแล้วดูดีมาก ทุกอย่างดูชวนมองไปหมด ด้วยสัดส่วนความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบปลายๆ ยิ่งทำให้ร่างกายของเจ้าตัวดูโดดเด่น ยิ่งพอมายืนในชุดทำงานแบบนี้ เขาก็ยิ่งเหมาะกับคำนิยามของคำว่า ‘Daddy’ ตามนิยายรักสำหรับผู้ใหญ่ที่เธอชอบอ่าน

แล้วเธอก็เพิ่งรู้ว่าผลอมองเจ้านายนานเกินไปตอนที่เขาเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้า ใบหน้าหล่อเหลาโน้มลงมาใกล้จนสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่น ใกล้จนเธอต้องถอยหลังไปหนึ่งก้าว ในหัวนึกประมวหาทางรอด แล้วเธอก็เลือกถามคำถามเพื่อดึงความสนใจ

“เอ่อ บอสจะรับชากับของว่างไหมคะ”

ทว่าเจ้านายหนุ่มกลับส่ายหน้า

“ทะ...ทุกอย่างราบรื่นดีใช่ไหมคะ”

คนเป็นเลขานุการยังไม่ยอมแพ้ แต่เสียงของเธอก็ติดขัดเล็กน้อย ตอนที่อีกฝ่ายยิ่งก้มลงมาใกล้ราวกับรู้ว่าเธอกำลังหลบเสียง เธออยากกลั้นหายใจ แต่ไปๆ มาๆ กลับสูดกลิ่นหอมอ่อนที่ลอยอยู่ใกล้ๆ นั้นแทนอย่างเผอเรอไปเลย ส่วนคนตัวโตกว่านั้นหลุดเสียงหัวเราะแผ่วเบา ก่อนจะตอบคำถามคนช่างซักโดยก้มลงไปกระซิบข้างหู

“อืม ราบรื่น”

คนนั้นตอบคำถาม แต่ดวงตาก็ไม่ละไปจากใบหน้าเนียนใสของคนตัวเล็กกว่าแม้แต่นิด ระยะห่างที่น้อยอยู่แล้วก็พลันน้อยลงอีกเมื่ออีกฝ่ายขยับเข้ามาใกล้ ฝ่ามือใหญ่ของเจ้านายหนุ่มวางบนแก้มที่เปลี่ยนเป็นสีแดงจัดแล้วดูบไล้เบาๆ อย่างหยอกล้อ แต่ที่ทำให้เธอคนฟังถึงกับหน้าร้อนและหายใจสะดุดก็คงเป็นเสียงกระซิบว่า...

“รอยบนคอเธอสวยดี ฉันชอบ”

คนบอกชอบทำท่าว่าจะก้มลงมาดูรอยนั้นใกล้ๆ คริมารู้ทันจึงขยับห่างออกมา เธอรู้อยู่เต็มอกว่าเขาไม่ทำแค่มองแน่ๆ แต่ก็ยังหลบเกือบจะไม่พ้น ริมฝีปากหยักของเจ้านายหนุ่มเกือบแตะลงบนรอยสีกุหลาบเพื่อย้ำเตือนความทรงจำได้สำเร็จ โชคดีที่โทรศัพท์มือถือของเขาส่งเสียงขัดขึ้นเสียก่อน

“ระ...รับโทรศัพท์เถอะค่ะ”

ใบหน้าคนถูกขัดเข้มนั้นเล็กน้อย แต่พอเจ้าตัวหยาบเครื่องมือสื่อสารนั้นขึ้นมา ชื่อที่ปรากฏบนจอก็ทำให้เขาเปลี่ยนมาออกคำสั่งกับเธอแทน

“วันนี้เธอกลับพร้อมมาร์คก็แล้วกัน ตอนเย็นฉันมีนัด”

“อีกแล้ว...”

“แล้วบอส เอ่อ จะกลับไปทานข้าวที่บ้านไหมคะ”

“ไม่กลับ ไม่ต้องรอ”

ครีมาพยักหน้ารับรู้ เธอไม่ถามอะไรต่อ เพราะรู้ว่านัดที่ไม่ได้
ลงแผนในตารางถือเป็นเรื่องส่วนตัวที่เลขาจัดการอย่างเธอไม่ควรรู้

หญิงสาวเผลอถอนหายใจเมื่อคนตัวโตผละออกไปรับโทรศัพท์
ข้างนอก เธอก็มองเสื้อสูทตัวใหญ่ที่ยังถือค้างอยู่ในมือ กลิ่นน้ำหอม
อ่อนๆ ยังติดอยู่บนนั้น ทว่าผู้เป็นเจ้าของกลับค่อยๆ ห่างออกไปที่ละนิด
รอยยิ้มบนใบหน้าระบายนขึ้นเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกบางอย่าง...
ความรู้สึกที่เธอรู้ดีว่าไม่ควรเกิดขึ้น

‘ทำตัวให้ชินไว้ครีมา เพราะในวันที่ตัวจริงของเขาก้าวเข้ามาจะ
ได้ไม่เจ็บมากนัก’